

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

melezova osveta

BROJ 147

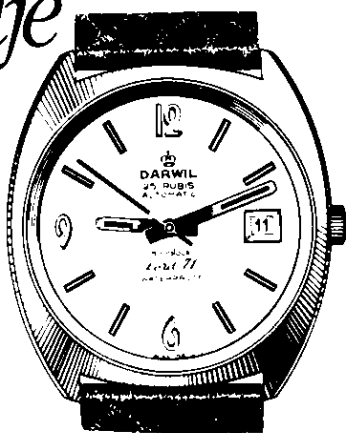
CENA 2 DINARA

ČITAOCE

srebrne zvezde ⁱ zlatnog kupidona

OČEKUJU NAGRADE !

*i vas očekuje
ručni
časovnik
DARVIL*

Vilijam Mark

**MELEZOVA
OSVETA**

Naslov originala:
— WILLIAM MARK:
„DIE RACHE DES
MESTIZEN”

Copyright 1972 by MARTIN
KELTER VERLAG

SVA PRAVA PRIDEZANA

Mali granični grad La Punta bio je obasjan zracima sunca. Sa severa je u glavnu ulicu ujahao čovek na leđima dugonogog vranca. Bio je visok, plećat, opaljena lica i intenzivno plavih očiju. Crte su mu bile oštre i upečatljive.

Bilo je to lice maršala Vajata Erpa.

Još od ranog jutra sedeo je na konju tragajući za Klejom Alisonom.

Alison je bio povezan sa čovekom koji je u Dodž Sitiju, gradu Vajata Erpa, pripremajući se za veliku pljačku, ubio jedno dete. Istini za volju, taj Alison nije snosio nikakvu neposrednu krivicu, no maršal je hteo da ga izvede pred sud kako bi se tamo ustanovio stepen njegove krivice. Lupež i kockar uspeo je da izbegne istragu. Ovde, u svom

zavičajnom gradu La Punti, Klej je poznavao svaki ćošak, pa je bilo više nego teško pronaći ga. Uprkos svemu, maršal nije odustajao. Čvrsto je odlučio da ostane tu sve dok slučaj potpuno ne rasvetli.

Naišao je na mnoge prepreke, koje su Kleju Alisonu, naprotiv, išle na ruku. Iza ovog lupeža stajala je cela La Punta, a najverovatnije i čitava pokrajina.

U ovom zabačenom kraju na južnoj granici Kolorada nikada nije bilo čoveka koga je poznao ceo zapad. Zbog toga su stanovnici na neki način bili ponosni na svog Kleja Alisona. Što to nije bila pozitivna popularnost nikome nije smetalo. U svakom slučaju, Klej Alison je bio nekrunisani kraj pokrajine Las Animas. Bilo je više nego sigurno da se nije mogao naći niko

ko bi ga odao. Zbog svega toga Vajat Erp se mogao osloniti isključivo na sebe samog. Susret sa Klejom Alisonom i njegovom braćom jednog od ranijih dana veoma je zabrinuo maršala. Bio je to ni malo prijatan susret.

U La Puntu je stigao oko jedanaest pre podne. Vratio se pošto je posetio ranč koji se nalazio severno od grada. Glavna ulica je, kao i obično u to doba dana, bila potpuno pusta.

Ispred velike prodavnice mešovitom robom stajala su, istina velika rančerska kola. Međutim, kauboji, koji su morali da ih natovare, najverovatnije su se zavukli u neku krčmu dok mine podnevna žega. To što su konji stajali na suncu nikoga nije pogadalo.

Veliki ljubitelj konja, maršal iz Dodž Sitija, to nije mogao da podnese. Kliznuo je iz sedla i poveo konje nekoliko koraka napred u senku nastrešnice. Pošto je to obavio, prešao je na suprotnu stranu ulice, prebacio uzde svog vranca preko iskrivljene prečke ispred šerifske kancelarije i stupio na nastrešni trem.

Pre nego što je prišao vratima kancelarije bacio je još jednom pogled na ulicu.

Sve je bilo pusto, samo je ispred zaveše od perli, ulaza u „Simaron“ bar stajala jedna žena i posmatrala ga svojim kao ugalj tamnim očima.

Vajat je zakucao na vrata i odmah ih zatim otvorio.

Pred očima mu se ukazao isti prizor kao i prethodnog dana: debeli Kirk Šanon, čuvar zakona, oblepljivao je zidove svoje kancelarije starim požutelim novinama. Kao i juče, na tronošcu uz писаći sto sedela je krupna crna mačka i lenjo odmerila pridošlicu.

Šerif pogleda preko ramena. U očima mu se video strah.

— Vajat Erp? Vi ste još uvek tu?

— Da, svakako. Šta ste vi očekivali, Šanone?

— Pretpostavio sam da ste napustili grad.

— Ne mogu da ga napustim. I sami znate da moram da razgovaram sa Klejom Alisonom.

— Tako je, i još juče ste to želeli. Ja sam, naime, mislio da ste uspeali da obavite razgovor.

— Počeli smo da razgovaramo, a onda je on odjednom nestao.

Šerif sleže ramenima, a onda ponovo nastavi da oblepljuje zidove. Lepljivim prstima postavljao je staru novinu iza stalka za puške.

— Čudno, takvo nonašanje mi ni malo ne liči na Kleja.

— Može biti, šerife. Zna li, slučajno, gde je sada?

— Ali, maršale, kakvo pitanje! Da to znam, odmah bih vam rekao, ne čekajući da me pitate. To vam je valjda jasno.

— Istinu govoreći, nije mi to baš sasvim jasno, Šanone.

Šerif priđe stolu i počeo da priprema listove hartije, obraćajući se mački.

— Slušaj, Tekumse, još juče sam ti kazao da ustupiš maršalu mesto.

Pritom je pokušao da otera mačku sa tronošca.

— Nije potrebno, šerife. Svratio sam samo da vam postavim jedno pitanje, to je sve.

Zbunjeni čuvar zakona žmirnu.

— Ne volim baš mnogo vaša pitanja, maršale.

— Već sam to primetio — uzvрати Vajat oštro.

— Šta hoćete time da kažete? Ne sumnjičite možda mene da ja imam neke veze sa...

— Razgovaraćemo još o svemu. Možda ćete u međuvremenu ovde malo provetriti.

Vajat napusti šerifsku kancelariju, u kojoj je vazduh bio težak, zasićen sladunjavim mirisom lepka. Kada je izašao na trem, primetio je da se na suprotnoj strani ulice zavesa od niza perli leluja. Prešao je ulicu i stupio u krčmu utonulu u polumrak. Za šankom je stajala žena. Bila je još uvek mlada i lepa. Doduše, njena lepota imala je u sebi nečeg napadnog, južnjačkog. Beli cvet u kosi i maslinasti ten to su još više isticali.

Lepa Anabela odmeri ispitivački maršala.

— Jeste li danas raspoloženi za viski, mister Erp?

— Ne, ni danas, gospođice Anabela, ali i ja imam isto pitanje, kao i juče: gde je Klej Alison?

Krčmarica podiže levu obrvu.

Na usnama joj zaigra podrugljiv osmeh.

— Veoma mi je žao, maršale, ali ja i danas imam isti odgovor koji i juče: ne znam!

U tom trenutku Vajat Erp iza sebe začu šum. Kada se okrenuo ugledao je čoveka koji je i usred bela dana delovao zastrašujuće.

Bio je srednjeg rasta, tamnog tena i crnih, kosih očiju. Blistavo crna kosa izvirivala mu je ispod oboda sombrera i neuredno padala sve do ramena. Nosio je žutu košulju, vezanu oko vrata kožnim remenom. Tamnoplave farmerice padale su mu do lakih plitkih cipela.

Stajao je nepokretan, kao gipsana figura, odmah uz zavesu od perli i posmatrao maršala.

— Što stojiš tu kao proštac? — brecnu se Anabela na niego. — I nemoj da piljiš u maršala kao da je utvara, nego se gubi odavde što pre.

— Ko je to? — upitao je Vajat, ne skidajući oči sa pridošlice.

— To je Feri — uzvрати mlada žena. — Indijanac. Već izvesno vreme tumara ovde po kraju.

— Indijanac? — reče maršal sa očiglednom sumnjom u glasu. — Meni pre liči na meleza.

— On tvrdi da je Indijanac — uzvratila je Anabela ravnodušno.

Feri najzad otvori usta, pokazujući dva reda blistavo belih zuba.

— Ja nisam mešanac, mister,

zapamtite to. Ja sam čistokrvni Indijanac.

— Meni je to prilično svejedno, amigo — zaključio maršal i lagano se okrete prema šanku.

Feri pođe prema njemu, dokopa ga za levo rame i okrete prema sebi.

Ovakvo ponašanje bilo je tačno ono što slavni čovek iz Misurija nije uopšte podnosio. Odgurnuo je Indijanca tako da je odleteo do vrata.

Indijančeve oči su preteće sevnule.

— To ćete zažaliti, mister!

— Gledaj da se što pre izgubiš odavde — naredila mu je Anabela. — Kako se usuđuješ da na taj način razgovaraš sa maršalom. On traži Kleja Alisona i svaki ko mu se suprotstavi dovede samog sebe u opasnost da je na Klejovoj strani.

— Pa šta! — izazovno uzvraća Feri, da bi trenutak kasnije napustio lokal. Iščekao je kao duh.

— Prilično neobična osoba — zaključio je maršal.

— Pa, moglo bi se reći — složila se Anabela.

Nastavili su da stoje jedan prema drugom, ćutke. Delio ih je uzani šank.

Lepotica je ispitivački posmatrala maršalovo lice. On joj se dopadao, taj snažni naočiti čovek iz Dodž Sitija. Jedino što na njemu nije marila, što je odbijala, bila je činjenica da traga za Klejom Alisonom.

— Da ipak nećete jedan viski,

maršale? — upitala je najzad zavodljivim glasom.

— Ne, gospođice, a da vi možda ne želite ipak da mi odgovorite na pitanje?

— Ne mogu da vam odgovorim maršale. Doista ne znam gde je.

Vajat je posmatrao dugo i uporno. Gledao je pravo u oči sve dok nije oborila glavu.

— Možda bi trebalo da još jednom odjašite do Fultonove farme — procedila je muklo.

Vajat napusti lokal, priđe prečki, vinu se u sedlo, pa onda kroz poprečnu uličicu napusti grad.

Farma se nalazila van grada na zapadu. Maršal je posetio dan ranije. Obe žene sedele su na tremu i posmatrale ga.

Mlada Džejn Fulton ustade sa stolice i pođe sa stepenice trema.

— Helo, mister Erp! — rekla je nesigurnim glasom.

Vajat je otkrio strah u njenim očima.

— Veoma mi je žao, gospođice Fulton, što vam i danas postavljam isto pitanje.

Džejn podiže ruke, a onda bespomoćno odmahnu glavom.

— Ni danas, mister Erp, ne mogu da vam kažem gde je Klei. U svakom slučaju, sinoć je još bio ovde.

Očigledno je bila iskrena.

— Imate li možda pojma kuda se uputio?

— Ne — uzvraća devojka. — Da

budem iskrena, i da znam ne bih vam to kazala.

Vajat samo klimnu glavom, baci ispitivački pogled po dvorištu i povuče uzde. Kada je dodirnuo obod šešira u znak pozdrava, devojka pođe nekoliko koraka napred prema maršalu i pogleda ga molećivo.

— Mister Erp, šta vam je on to učinio?

Čovek iz Misurija podiže glavu i upravi pogled kroz kapiju prema otvorenoj preriji i planinama koje su se u daljini plavile.

— To ni meni nije sasvim jasno, gospođice Fulton. No, da bih tu stvar rasvetlio morao bih da govorim sa njim.

— Ja ne mogu da budem izdajica. mister Erp. ali nešto ću vam ipak reći. Možda je u baru „Simaron” u La Puntí.

To nije bio nikakav putokaz. Maršal odmahnu glavom.

— Ne, mis Džejn, on nije тамо.

— Možda ipak jeste — ponovila je nesigurno.

Vajat je ispitivački posmatrao devojičino lice. Nije isključeno da Džejn ipak nešto zna. Da li je moguće da lepa Anabela sakriva Kleja u svojoj kući?

Ova sumnja je bila prilično smela, tako da se Vajat dvoumio da li da pretrese Anabelinu kuću.

Dvoumeći se šta da čini povukao je uzde i napustio dvorište.

Samo što je prošao kroz kapiju, a druga žena koja je sedela na tremu kuće, odloži ručni rad.

— Džejn, kako si mu to mogla reći?

Oči mlade devojke prkosno su zasvetlele.

— Pa šta? Ako sam kazala! Zar je nemoguće da se Klej nalazi kod te žene?

— U to ne mogu da poverujem.

— Ti ne možeš da poveruješ! Ali, eto, nije ovde. Gde bi mogao da bude, ako ne kod nje?

— Zar baš mora da bude kod neke žene?

Mlada Džejn Fulton nestrpljivo odmahnu rukom i uputi se preko dvorišta prema koralu. Izvela je svog ponija.

Maršal je stigao natrag oko podne.

Odmah uz kovačnicu, u senci ispod trema, još uvek su stajala velika kola. Inače ulica je i dalje bila pusta. Vajat je gledao prema kući koja se nalazila uz obalu rečice — Alisonovoi kući. Međutim, bilo je besmisleno da se тамо raspituje za Kleja.

Iako se „Simaron” bar nalazio prilično daleko od mesta na kome je trenutno Vajat stajao, ipak učinilo mu se da je iznenada primetio kako se zavesa od niza perli pomera.

Obo je konja i ispred samog bara iskočio iz sedla. Pritrčao je ulazu i razmakao nizove perli. Prizor je bio užasan. Ispred šanka je ležalo telo.

Lepa Anabela! Ruke su joj bile isoružene, a staklast ukočen pogled uperen prema tavanici. Iako

nije prišao bliže, znao je da je
devojka mrtva.

U dubini lokala utonulog u
mrak čuo je šum. Pošto se ok-
renuo primetio je nečiju visoku
priliku kraj starog muzičkog au-
tomata.

U levoj maršalovoj ruci bljesnu
revolver.

— Izlazite, Klej!

Visoka prilika pođe iz mraka
prema sredini lokala, gde je
svetlost bila jača, jer je prodira-
la neposredno kroz zavesu od
perli.

To nije bio Klej Alison, nego,
na bezgranično maršalovo iznena-
đenje, njegov stari otac.

— Vi?!

Starac se provlačio između du-
gog reda stolova.

— Da, ja!

Zastao je na nekoliko koraka
ispred maršala. nepogrešivo zna-
jući gde se nalazi, iako je bio
slep. Treperava svetlost poigra-
vala je na njegovoj pogrbljenoj
prilici, dajući joj nešto avetinj-
sko.

— Šta tražite ovde, mister
Alison?

— Tražio sam isto što i vi, Va-
jate Erpe.

U polumraku koji je vladao u
lokalu, maršal se trudio da bolje
osmotri starčevo lice. Da li je
ovaj čovek doista slep? Kako je
ovamo dospeo? Kakve veze ima
sa smrću krčmarice? Da je mož-
da nije on ubio?

— Ona je mrtva, zar ne? — re-
kao je hrapavim glasom.

Maršal klimnu potvrdno gla-
vom.

To Hoze Alison nije mogao da
vidi, pa je ponovio.

— Zar ne, Erp?

— Da — uzvрати maršal —
mrtva je.

— Ne mogu da zamislim, mar-
šale, da vi sada mene smatrate
njenim ubicom.

— Nema nikakvog značaja šta
ja smatram ili pretpostavljam,
mister Alison. Značajna je samo
istina. Ako vi niste ubica ko je
onda ubio devojku?

— Ne znam. Kada sam ušao
nikoga ovde nije bilo. Sve do da-
nas sam uvek nepogrešivo znao,
osetio tako nešto. Povukao sam
se u dno prostorije, opipavajući
muzički automat. Išao sam sve
do stola za kojim je Klej ranije
uvek sedeo. Tamo nije bilo ni-
koga. Iznenada sam čuo neobičan
šum i mukli tresak.

— I šta ste još čuli? — nestrp-
ljivo je upitao starca.

— Čuo sam užurbane korake
nekog čoveka, a onda zveckanje
nizova perli. Čovek se vratio, a
onda napustio lokal kroz dvorišna
vrata.

Vajat je posmatrao mrtvu de-
vojku.

— Ubijena je nožem.

— Da — s mukom procedi
starac.

— Mister Alison, ja ću već
saznati kome je bilo stalo da ova
žena nestane sa zemlje.

— Sigurno da hoćete, mister

Erp. Ja sam u to uveren — uzvрати starac.

Maršalu se učinilo da iz glasa starog Alisona izbija očajanje. Rekao je bez razmišljanja, metalnim hladnim glasom koji se i njemu samom učinio stranim.

— Žao mi je, mister Alison, ali vas moram uhapsiti.

— Naravno da morate, mister Erp — uzvratio je stari Alison na veliko maršalovo iznenađenje.

Šta sad to treba da znači? Koga ovaj čovek pokušava da pokrije.

U tom trenutku napolju su se čuli koraci. Zavesa od nizova perli se zaleljala i u bar je stupio šerif u pratnji trojice.

— Šta se ovde dogodilo?

Vajat je gledao mimo čuvara zakona trojicu ljudi koji su se nalazila u njegovoj pratnji. Jedan od njih je bio Ričard Alison, Klejov mlađi brat.

Sve mu je ovo ličilo na nameštenu igru, pozorišni komad. Neko je pozvao šerifa i ovaj je krenuo, kao zapeta puška.

Rik Alison pokaza na maršala.

— On je ubio, šerife.

— Zaveži, Rik — brecnu se Šanon na mladića. Šerif je sada delovao kao ozbiljan, čak ljutit čovek, ni nalik na onoga koji je u kancelariji lepio tapete od požutelih novina.

— Mister Erp, šta imate na to da kažete? — gotovo je zarežao šerif.

Vajat se podbočio i sa neskri-

venim prezirom pogledao čuvara zakona u La Punti.

— Nemam ništa na to da kažem, mister Šanon.

— Mogu da mislim! — zaur-la Rik. On je ubio Anabelu!

Maršal pođe hitrim koracima napred i zastade ispred mladića.

— Ponovi to još jednom, Rik!

Mladić nije uzmakao ni za pedalj. U tom trenutku neodoljivo je podsećao na svog velikog brata Kleja.

— Ja sam rekao da ste je vi ubili!

Pogodio ga je tako žestok udarac pesnice, da je proleteo kroz zavesu sve do trema.

Gnevni Rik se odmah vratio u lokal, držeći sada bodež u levoj ruci. Delovao je opasno, kao grabljiva zver spremna na skok.

Za ljude u La Punti je bilo tipično da se mašaju pre za nož, nego za revolver.

— Ostavi taj nož, Rik, inače ću ti razbiti glavu — naredi mu maršal.

— Samo pokušajte, Erp! — izazivao je mladić.

Šerif je stajao sve vreme ispred ubijene i posmatrao je kao da ga se ostalo u baru uopšte ne tiče, ne zanima ga.

Stari Alison, koji je stajao kraj vrata, pođe dva koraka napred, ruku ispruženih ispred sebe. Kada je stigao do svog sina, dohvatio ga je za zglobove leve ruke i snagom, koju niko od njega ne bi očekivao, uspeo je da je savije na dole.

— Baci nož, Rik! — promrsio je stari.

Mladić zaurla gnevno.

— Pusti me, stari!

Otac mu prilepi žestok šamar i ponovi.

— Baci nož!

Tek tada je teško sečivo kliznulo iz mladićeve ruke i zarilo se u drveni pod krčme.

Vajat pogleda šerifa Šanon. Ovaj je klečao kraj mrtve devojke.

— Ona je doista mrtva.

— Zar ste u to sumnjali? — siktao je Rik. — Kad Vajat Erp nešto čini, čini to temeljno, čak i ovakve stvari.

Maršalu je prekipelo, prišao je mladiću, dokopao ga za ramena i privukao.

— Slušaj me dobro, Rik! Mom strpljenju je doista kraj. Ako budeš izustio i jednu jedinu reč sličnu onima, koje si rekao, upознаćeš me.

— Ja vas već poznajem — besno odbrusi mladić i u jednom skoku izmače prema zavesi.

— Haide, šerife, uhapsite ga! On je ubica lepe Anabele!

— To će se tek uvrđiti — odgovorio je čuvar zakona gnevno. Uspravio se i zabačene glave ispitivački odmeravao maršala. Dežmekasti Kirk, Šanon se sada osećao sigurnim i važnim.

— Žao mi je, Erp, ali se situacija, izmenila. Prvo ste vi tražili jednog čoveka, a sada to mi činimo.

— Šta to znači mi, Šanon?

— Pa u ovom slučaju sam to ja, šerif ovog grada. Tražim Anabelinog ubicu.

— Njega i ja tražim, Šanon.

— Tja — uzvрати mu šerif, zadenuvši palčeve u opasač. — Stvari sada stoje tako što sam ja taj koji postavlja pitanja.

— O?

— Da, baš tako — potvrdio je Šanon i iznenada počeo da viče: — Uhapšeni ste pod sumnjom da ste izvršili ubistvo, Erp!

Pre nego što se maršal snašao, priskočiše mu sva trojica šerifovih pratilaca uključujući i Rika Alisona i uhvatiše ga za ruke.

Čovek iz Misurija ih odgurnu kao otrovne insekte.

— Samo trenutak, Šanon! Tako ne može. Kada sam ušao u lokal žena je već ležala mrtva na podu.

— Svejedno, vi ste pod sumnjom da ste izvršili ubistvo — vikao je šerif. — Hajde, momci!

Mišićavi Džoni Braun, koji je inače u drugom baru u gradu koji se nalazio nedaleko od velike trgovine žitaricama, izbacivao nepoželjne goste, spremno poslušao čuvara zakona i pruži ruke da uhvati maršala za vrat. Međutim, potcenio je Erpovu veštinu i brzinu. U magnovenju čuveni maršal je odgurnuo obe Braunove ruke, a onda ga pogodio pesnicom u rebra. To je bilo dovoljno. Braun se zanese unazad i klonu na kolena.

U sledećem trenutku stvorilo se tu i drugi napadač, kovač Džek Haduk.

— Predaj se čoveče, mi smo brojniji! Ako se budeš opirao, sa-biće te u zemlju.

Vajat je uspeo da odbije i kovačev napad.

Rik Alison je vikao kao pomahnitao:

— Predaj se, Erp!

U mladićevoj ruci stvorio se revolver.

Kada je Vajat odbacio kovača desnim aperkatom našao se pred uperenom cevi revolvera.

— Sklanjaj taj revolver! — naredio je.

Rik Alison je stajao nepomično.

Ponovo se umešao otac, pokušavajući da izbiје sinu oružje iz ruke.

— Ne diraj me, stari, inače ćeš i ti loše proći!

— Spuštaj revolver, Rik! — ponovi maršal naređenje.

— Samo mi još to nedostaje da sklanjam revolver pred ubicom. Ništa od toga! Ruke u vis, Erp.

Vajat mirno pođe napred, a mladić počе da uzmiče i otkoči oružje.

— Stoj!

Maršal je i dalje išao prema mladom Alisonu.

— Rik, ako se samo usudiš! — opominjao ga je slepi otac očajno.

— Zaveži, stari!

Vajat poskoči jedan korak u levo, zamahnu nogom i vrhom čizme pogodi Rika u zglob. Revolver mu s treskom isjade iz ruku i pritom opali. Srećom, me-

tak je pogodio u policu sa flašama iza šanka. Čulo se praštanje slomljenog stakla.

Ne oklevajući, maršal je privukao Rika prema sebi kako bi mogao da motri na njega i ostale.

Šerif Šanon, kao da se u međuvremenu smanjio za nekoliko inča. Očigledno uplašen stajao je uz šank i mrmljao:

— Ne znam, ali sve ovo mi se uopšte ne dopada.

— Ni meni, već odavno, Šanon — uzvрати mu maršal. — Šta vi uopšte uobražavate, čoveče? Kako se usuđujete da ove ljude huškate na mene kao pse?

Šerif ništa nije uzvratio, nego se mašio za flašu i natočio čašu viskija. Upravo je hteo da pri-nese čašu ustima, kada se lokalom razleže pucanj.

Maršal je pucao direktno kroz futrolu s levog bedra. Metak je razbio čašu u Šanonovoj ruci.

Uplašen i zbunjen šerif okrete glavu i promuća:

— Šta? Šta to bi?

— Ovde se neće piti, nego istraživati počinjeno ubistvo. Sklanjajte, molim vas, svoje prste sa pića koje je pripadalo ubijenoj.

— E, ovo je vrhunac! — vikao je Rik Alison. — Ako to budete dozvolili, Kirk, vama doista više spasa nema.

Vajatu je bilo jasno da ovde ne sme duže da se zadržava. Njegov položaj bio je nepovoljan, čak iz minuta u minut sve nepovoljniji. Prišao je starom Alisonu i spustio mu ruku na rame.

— Pođite sa mnom, mister Alison.

Ostali su napregnuto posmatrali čas maršala, čas starca. Ovaj mirno klimnu glavom.

— Da, naravno, maršale.

Vajat ga uhvati za mišicu i povede u šerifovu kancelariju još uvek ispunjenu neprijatnim mirisom vlažne hartije i lepka.

Otvorio je prozor širom, a onda i vrata, a zatim smestio slepog starca u ćeliju. Pre nego što je zatvorio vrata ćelije, procedio je kroz zube:

— Više bih voleo da to nisam morao da činim, mister Alison.

— Da, znam — uzvрати mu starac i pipajući stiže do tronošca koji se nalazio u dnu ćelije.

Ni šerif, ni Rik Alison, kao ni dvojica ostalih pratilaca čuvara zakona u La Punte nisu krenula prema kancelariji.

Vajat sede za pisači sto, uze knjigu izveštaja i počeo da piše:

„Našao sam ženu mrtvu kako leži ispred šanka. Mora da je već neko vreme ležala. U lokalu sam zatekao samo Hoze Alisona i zatvorio ga.”

Ništa dalje. Ni reči o tome da slepog starca sumnjiči za ubistvo.

Kada je napustio kancelariju ulica je još uvek bila prazna.

Ušao je u trgovinu mešovitim robom i video trojicu kaubojâ kako sede za jednim stolom i igraju poker. Bili su već toliko pripiti da uopšte nisu obraćali pažnju na ono što se oko njih zbiva. Između gomila robe, iza tezge, Vajat ugleda lice malog

mršavog čoveka sede, kratko podišane kose sa naočarima na nosu.

Čovek podiže levu ruku i stavi kažiprst na usta. Izraz lica mu je bio krajnje ozbiljan.

— Ne bi smo smeli da uznemiravamo ovu gospodu. Upravo igraju veoma važnu turu.

— Čuo sam da u ovoj kući stanuje gradonačelnik La Punte — rekao je Erp, ne obraćajući pažnju na važnu igru pijanih kaubojâ.

— Da, naravno, ali sada moramo biti veoma tihi.

— Veoma mi je žao, ali ja moram da govorim sa gradonačelnikom.

Trgovac odmahnu glavom.

— Ala ste vi neki uporan čovek! Rekao sam vam da igru ove gospode ne smemo prekinuti.

— Ta gospoda me uopšte ne zanimaju. Moram da govorim sa gradonačelnikom.

— Gradonačelnik sada nema vremena — uzvratio je trgovac odlučno, pokušavajući uzalud da deluje važno i dostojanstveno.

— Gde mogu da nađem prvog građanina La Punte?

— On stoji pred vama — rekao je mršavko, zabacivši glavu.

— Šta, zar ste vi gradonačelnik?

— Da, moje je ime Siril Haker. Ja sam, u stvari, umetnik i to veoma značajan umetnik. Napustio sam svoj atelje, da bih ovde počeo posao.

— Nemojte me zadržavati pričama, čoveče — prekide ga mar-

šal grubo. — Pođite sa mnom u zatvor.

— Kuda?

— U zatvor. Treba nešto da vam saopštim.

— Onda mi to morate ispričati ovde.

— Nikako, Ako ste vi gradonačelnik, dužnost vam je da pođete sa mnom u šerifsku kancelariju.

— Ton vam baš nije preterano prijatan, mister Erp.

Trgovac je poznavao maršala, ali se do sada pretvarao.

Vajat ga je čekao na otvorenim vratima.

Značajni čovek je krenuo za njim, tapkajući svojim krivim nožicama i sve vreme u hodu odmahujući glavom.

— Ako vi možda mislite, mister Erp, da mi možete pričati priče u vezi sa onim ubistvom, onda ste se prevarili.

Vajat ga je pogledao u oči, odnosno trudio se da to učini, ali nije uspeo. Očigledno prepredeni trgovac vešto je izbegavao da sretne maršalov pogled iza debelih naočara. Jedno je ipak bilo očigledno: gradonačelnik La Punte je bio odlično obavešten o svesmu.

Nastavio je da hoda za maršalom i usput ozbiljno, sa zvaničnim izrazom na licu, pozdravio jednog prolaznika. Kada je stupio u kancelariju pretvarao se da je tobož kranje iznenađen videvši zatvorenika u ćeliji.

— Šta to treba da znači, mister Erp? Ne mogu da verujem

da ste ovog časnog mister Alisona strpali iza brave.

— Ipak je tako, gradonačelnice — uzvratio je zatvorenik.

Trgovac reče prigušenim glasom kroz rešetke.

— Ali ja ne shvatam, Hoze, šta to treba da znači. On je ubica.

Iznenađeni maršal se brecnu na trgovca.

— Čujte me, Haker! Meni se čini da ste vi jedan prilično prevejan momak. Malo pre ste se pretvarali da me uopšte ne poznajete i da ni o čemu nemate pojma, a sada ponavljate lagarije Rika Alisona.

— Lagarije? Ja ne znam da su to lagarije — uzvрати gradonačelnik uzmičući dva koraka kako bi se osećao sigurniji. — Hteo bih da vam saopštim da ja ništa ne mogu da naredim što je u suprotnosti sa šerifovim naređenjima. To ne bih ni hteo.

— Šta time hoćete da kažete?

— Šerif La Punte je odlučio da vas uhapsi, Erp. Već sama ta činjenica je dovoljna. Vi ste to hapšenje izbegli, jer ste odmaglili. Šta takav postupak znači znate veoma dobro. Osim toga, ste se na besramni način dočepali slobode, uhapsivši ovog starca i to za razbojništvo koje ste vi počinili.

Vajat dokopa gradonačelnika La Punte za jaknu i bez po muke ga odiže od zemlje.

— Sa zadovoljstvom bih vam zalepio nekoliko šamara, Haker. Već je raširio dlan, kada se vrata naglo otvoriše i šerif stupi u kan-

celariju, za njim su ušli Rik i njegov brat Met Alison. Dvojice braća Kleja Alisona su svojim krupnim snažnim prilikama zatvorili prolaz. Šerif pođe dva koraka napred i pogleda po kancelariji.

— Šta to ovde vidim? Aha, gradonačelnice, vi ste preuzeli moj posao. To je dobro i to vam grad neće zaboraviti. U baru „Simaron” je počinjeno ubistvo...

— Nije potrebno da mu dva puta pričate — prekide ga maršal grubo. — Gradonačelnik je o svemu tačno obavešten. Na silu sam ga dovukao ovamo.

— Šta to pričate, Erp? — negodovao je Haker. Pokazalo se da je mnogo odlučniji i oštrij, nego što se to maršalu u prvom trenutku činilo. Stupio je u sredinu prostorije, podbočio se i zabacio glavu. — Mi imamo ovde pred sobom potpuno jasan slučaj ubistva, šerife. Dobro znate da vam je dužnost da uhapsite zločinca i da ga zadržite u zatvoru sve dok sudija ne zakaže suđenje. Dakle, činite svoju dužnost, mister Šanon.

Međutim, Kirk Šanon nije bio čovek jakih nerava, sposoban da pride Vajatu Erpu i uhapsi ga.

Zbog toga je napred stupio Met Alison, stariji brat, i ukopao se na samo pola koraka ispred čoveka iz Misurija.

— Erp, vi ste dobro čuli šta je o vama rečeno. Optuženi ste za ubistvo krčmarice Anabele Soltan. To je...

— To je smešno — završi maršal. — Bolje bi bilo da mi kažete gde se nalazi vaš brat Klej.

— Čemu sad to? Šta moj brat ima sa ovom stvari — siktao je Rik.

U tom Hoze Alison ustade sa svog tronošca i pride rešetkama. Stegao je grčevito šipke tako da su zglobovi pobeledi.

— Prokleti lupeži! Nosite se do đavola!

— Hej, tata šta ti je? — upita Met unjkavim glasom. — Bolje bi bilo da budeš miran i ne mešaj se u ovo. Konačno, nemoj zaboraviti da mi svim silama nastojimo da te izvučemo iz nevolje u koju si upao. Da si mirno sedeo kod kuće, u svojoj staroj stolici, mnogo bi smo lakše izašli na kraj sa ovim momkom ovde. Zar ti nije jasno zbog čega je baš tebe strpao iza rešetaka?

Vajat uhvati Meta za mišicu i gurnu ga prema vratima.

— Nestanite, Met, i recite vašem bratu Kleju da još danas želim da razgovaram s njim.

— Hej, tako ne ide — mrmljao je Met. — Konačno, vi ste ovde pod sumnjom da ste počinili zločin, Erp. Nemojte misliti da se jednim prljavim trikom iz svega ovoga možete izvući. Mi smo braća Alison, a ne Klanton, no možda to do sada niste još приметили.

— Jesam, Met, primetio sam i to još u Fort Vortu.

Preko rošavog Metovog lica prelete senka.

— Šta to treba da znači?

— Znae vi dobro šta znači. A

sada se gubite. Učinite ono što sam vam rekao. Hteo bih još danas da govorim sa Klejom.

— Sve ovo neće na dobro izaći, Erp — uzvratilo je otpadnik i izašao.

Rik je potrčao za njim i napollju mu prebacivao:

— Zašto se povlačiš čoveče?

— Nemoj da se uzrujavaš — umirivao je Met svoga brata. — Klej će već srediti tu stvar.

Pri pomenu velikog Klejovog imena mlađi brat popusti.

— U redu, ako tako misliš. Meni je pravo!

Vajat Erp je bio ubeđen da stari Alison nije ubio krčmaricu. Njegovim zatvaranjem hteo je da postigne nešto sasvim drugo: da namami Kleja u grad.

Bio je to trik, čiji uspeh nije izostao. Stigao je odmah posle pet.

Sedeo je na leđima rasnog ždrepcu. Nosio je crni šešir širokog oboda, drečavu crvenu košulju, sive pantalone i čizme sa kratkim sarama. Na obema stranama svetlosmedeg opasača visile su futrole sa dva teška revolvera kalibra 45, a koso preko levog ramena imao je remen načičkan mecima. Na desnoj strani nosio je korbač. Ovaj bogati arsenal oružja bio je još dopunjen s dva noža. U futrolu uz sedlo nalazila se „remington” puška kratke cevi, a preko sedla, zapravo, preko Klejovih kolena, ležala je sačmarica.

Koža mu je imala neobičnu bronzanu boju, što je upućivalo

da je potomak crvene rase i da mu u žilama teče jedan deo indijanske krvi. Ispod jakih, sastavljenih obrva nalazio se par kao dijamant crnih očiju bademas-tog oblika, što je takođe ukazivalo na indijansko poreklo.

U tom trenutku kada je Klej Alison kao pravi gazda ujahao u La Puntu, niko u gradu nije slutio što će se još sve dogoditi.

Zaustavio je konja ispred šerifske kancelarije i kliznuo iz sedla. Stajao je na sredini ulice raskoračen, ne udostojivši ljude koji su bili iza njega na pet jardi ni jednim pogledom. Zadenuo je palčeve u opasač i udahnuo vazduh punim plućima. Pozvao je odlučno i glasno:

— Erp!

Vajat, koji je već video Kleja da dolazi, zastade kraj prozora i pogleda ga. Ponovo mu se u glavu uvrežila misao koju nikako nije mogao da odagna: upoređivao je Kleja Alisona sa jednom osobom koja je u maršalevom životu odigrala ni malo prijatnu ulogu. Kako je neverovatno podsećao na Ajka Klantona!

Pa ipak, koliko se Klanton razlikovao od ovog momka! Ajk je bio pravi borac, koji se u doba svoje slave otvoreno borio na krv; nož. Sa Klejom Alisonom to nije bio slučaj — lovio je u mutnom. Iako je bio neobično snažan, uvek je izbegavao otvorenu borbu. To ga je upravo činilo daleko opasnijim i neuhvatljivijim od Klantona, u šta se Vajat Erp vrlo brzo uverio.

— Erp! — ponovo je preteći odjeknuo poziv.

Na to su se otvorila vrata kancelarije i čovek iz Misurija se pojavio na njima.

— Klej Alison! Dobro je što ste došli!

Na Alisonovom licu nije zaigrao ni jedan mišić. Lagano je uzvratilo:

— Ne znam baš da li je to dobro, Erp.

Maršal mu priđe i zastade ispred njega na dva koraka.

— Tražio sam vas, Klej.

— Tražili me? Zbog čega?

— Zato što sam hteo sa vama da govorim o jednom ubistvu.

— Ako mislite na ubistvo u „Simaron” baru, Erp, onda bih pre ja trebalo da o njemu govorim sa vama.

Maršal buknu:

— Pretpostavljao sam da ste mudriji, Alison. Znam dobro šta neki ljudi ovde lažu i spletkare, no, vi isto dobro, kao i ja znate da je besmislica. Nikakve osnove nisam imao, a ni interesa da tu ženu ubijem. Međutim, znam ljude koji bi možda imali interesa da to urade.

— Tako? — Klej žmirnu na levo oko. — Ko na primer?

— Izvesni Klej Alison, na primer.

Sada prestupnik buknu.

— Možda bi bilo dobro da se malo preciznije izražavate, maršale — procedio je kroz stisnute zube.

— Vi ste tačno znali da vas ja tražim, Klej. Nije isključeno da

je Anabela znala gde se nalazite, pa ste možda strahovali da bi vas mogla odati.

— Ne mislite to valjda ozbiljno, Erp?

— Sve će se to već rasvetliti. Bolje je da sada govorimo o drugoj stvari, zbog koje sam vas tražio, Klej. Ja, naime, moram rasvetliti ono ubistvo u Dodž Sijetu.

— Šta ja imam s tim ubistvom?

— Tako je, baš to hoću od vas da saznam. Jedno dete je ubijeno u Dodžu.

— Znaate da je to ubistvo počinio Hari Koltun.

— Tačno. Međutim, za sudiju je isto tako značajan i čovek koji je Harija Koltuna poslao na put u Dodž Siti.

— Sudija će se sigurno mnogo više interesovati za čoveka koji je ubio lepu Anabelu, budite uvereni. Koliko da znate, sudija Gardner je već krenuo ovamo.

Vajat Erp je grozničavo razmišljao. Da li je moguće da je ovaj lupež uspeo da sudiju Džona Gardniera dovuče ovamo iz Trinidada? To bi bilo užasno. Taj sudija je u celom Koloradu poznat zbog svoje preterane strogosti. Kako je moguće da čovek Alisonovog kova uspe da dovuče sudiju Gardniera u La Puntu. Tako nešto bi eventualno mogao šerif. Uostalom, nije isključeno da je baš Klej Alison nagovorio ograničenog Šanona da pozove sudiju.

Vajat je sve više uveren da Klej Alison u ovom gradu drži

čvrsto uzde u svojim rukama. Izgleda da je svako činio ono što on naredi. Ukoliko je Klej naredio šerifu da pozove sudiju. Šanon nipošto nije bio čovek koji bi se usudio da tako nešto odbije.

Klej se prope na vrhove prstiju. Bio je to pokret tipičan za njega.

— Čujte, Erp, meni se čini da nisam nešto dobro shvatio. Neko mi je naime došapnuo da ste uhapsili starca koji sa ovom stvari nema ništa.

— To nije tačno, Kleje Alisone — uzvratila mu maršal hladno. — Ja sam uhapsio čoveka koga sam neposredno posle ubistva zatekao u krčmi.

— Ja istina ne znam kakve to veze ima — uzvratila Klej drsko. — Znam jedino da je taj čovek moj otac. Ne mogu da poverujem da vi ozbiljno moga oca hoćete da držite u zatvoru. — Poslednjih nekoliko reči izgovorio je pretećim tonom. — Upravo zbog toga vratio sam se u grad i zahtevam od vas da tog čoveka odmah pustite.

— Jasno mi je da ste se zbog toga vratili, Klej. Bez obzira na to, vašu želju ne mogu ispuniti.

— Želju? — Lupež zabaci glavom. — O želji nema govora, Erp. Ja to zahtevam! Jeste li me razumeli?

Vajat odmahnu glavom.

— Morali biste prihvatiti drugi ton kada sa mnom razgovarate. Isto tako, morate da govorite i o ovoj stvari u Dodž Sitiju. Ako sudija Gardner doista dolazi

ovamo, meni je pravo. Ja bih ga u svakom slučaju pozvao ovamo zbog ubistva deteta.

— Ma šta mi napričate? — Klej pođe dva koraka napred i stade ispred samog maršala. — Pustite mog oca, Vajate — rekao je muklo.

— To ne ide.

— Ne verujete li valjda ozbiljno da je taj starac ubio devojkicu?

— Uopšte nije važno šta ja mislim, Klej. Bitna je samo istina. To sam vam već jednom rekao.

Nekadašnji kauboj odmeri maršala ispod oka.

— To mi se ne dopada, Erp. Prvo me tražite zbog tobožnjeg saučesništva u ubistvu deteta u Dodž Sitiju, a onda ste se drznuli još i da mog oca osumnjičite za ubistvo devojkice. Vi mora da ste poludeli. Zar mislite da će vam to u La Punti proći?

— Veoma je čudno, Klej, što to tako predstavljate. Znači li to, prema vašim rečima, da sam ja u pravu, ali da u vašem gradu nemam nikavih šansi da zadovoljim pravdu?

— Ne iskrećite moje reči, Vajate. Puštajte mog oca.

— Žalim — uzvratila maršal ledeno, ne ispuštajući Kleja iz vida. — Nadam se, Kleje Alisone, da ćete ostati u La Punti dok sudija Gardner ne stigne.

Nekrunisani kralj pokrajine Las Animas prsnu u grohotan smeh.

— Nemojte me zasmehavati, Erp. Sudija Gardner stiže ovamo rano ujutru, a tada je gotovo s vama. Biće to rasprava povodom

ubistva krčmarice iz „Simaron” bara. Može vam se dogoditi da nekoliko neprijatnih svedoka istupi protiv vas.

— To vam verujem, Klej. Čak sam siguran da će ti svedoci rado dati iskaz za vas.

Na Klejovom čelu se naglo usekla duboka bora.

— Šta to znači: za mene?

— Dobro ste me razumeli.

Čuveni amršal se okrete i htede da se vrati u kancelariju, ali ga Klej uhvati za mišicu i zadrža ga.

— Još trenutak, Erp!

Vajat ga odlučno odgurnu.

— Sklanjajte ruke s mene, Klej! Znaete da to ne volim.

— Da, da, sećam se. U Dodž Sitiju ste još oštrije reagovali.

— Zapamtite to, konačno. Sut-
ra ćemo se videti na suđenju.

— Suđenju protiv vas, Erp! —
povika lupež.

Vajat se uputi prema kancelariji. Ispred sebe ugleda čoveka kako hita preko trema. Bio je to Kirk Šanon. Stigao je do vrata pre maršala i stavio ruku na kva-ku. Oštro je odmerio Vajata. Ovome nije promaklo da čuvar zakona baš nije preterao siguran. To mu se uostalom osetilo u glasu kada je rekao:

— Nemate valjda opet nameru da se smestite u moju kancelariju?

— Imam, svakako. Baš to mi je namera. A da vi možda nemate nameru da me sprečite?

— Naravno da imam. Ovo je
~~moja~~ kancelarija. Ja sam šerif u

ovom gradu. Vi ste samovoljno zatvorili jednog čoveka i bekstvom izbegli hapšenje. Zbog vaše velike zvezde, koju nosite na grudima, vašeg imena i posebnih okolnosti odlučili smo da vas ostavimo na slobodi do suđenja. Naravno, pod uslovom da date časnu reč da nećete u međuvremenu uhvatiti maglu.

Vajat priđe čuvaru zakona sasvim blizu i prekrsti ruke na grudima.

— Zar niste samom sebi smešni kad govorite takve besmislice, Šanon?

Ljigavi šerif proguta pljuvačku.

— Morate odgovoriti na moje pitanje, Erp. Članovi gradskog saveta u La Punti zahtevaju od vas časnu reč da do sutra ujutru nećete uhvatiti maglu.

— Ako to još jednom ponovite — brecnu se maršal — zalepiću vam šamarčinu.

Šerif iz La Punte još nije dobro poznavao maršala Erpa, osim toga bio je prilično ograničen i ponovio:

— Mi zahtevamo vašu časnu reč da nećete uhvatiti maglu.

Pljas!

Od žestokog šamara šerif se dva puta okrenuo oko svoje ose. Gotovo je izgubio tle pod nogama, pa se grčevito uhvatio za sims prozora.

Na ulici je vladala grobna tišina.

Posle nekoliko trenutaka šerif pođe još tri koraka napred, zaustavi se na samoj ivici trema i doviknu Kleju Alisonu:

— Jesi li video ovo?

— Da, — umeša se maršal hitro. — Video je, naravno! Pitajte ga šta sad treba da činite!

Lice Kleja Alisona bilo je kao od kamena isklesano. Okrenuo se, vinuo u sedlo i poterao konja prema uličici koja vodi na reku.

Šerif Šanon je pošao za Alisonom, a Vajat se vratio unutra u kancelariju.

Stari Alison je stajao uz rešetke.

— Ta stvar neće izaći na dobro maršale. Ako smem, dao bih vam jedan savet.

— Naravno, mister Alison. Rađo ću od vas primiti savet. Vi ste dva puta stariji od mene.

— Koliko je vama godina, Vajate Erpe?

— Trideset i šest.

— Meni je devedeset i jedna. Kada se moj sin Klej rodio imao sam pedeset i šest i zajedno sa svojom ženom dirinčio da bih u ovoj bednoj zemlji mogao da opstanem. Malo šta se od onog vremena izmenilo. Istina, imamo kuću, malo zemlje i stoku, ali smo ostali ono što smo i bili: siromašni! Bojim se da se moji sinovi sa tim ne mogu da pomire, pomire sa sudbinom da im otac nije mogao više da pruži. U prvom redu ne Klej.

— Znam, mister Alison. Ima mnogih koji su mu slični.

— Ne, Vajate. Nema mnogo takvih kakav je Klej. On je poseban momak i vodi svoj poseban život. Život koji je izašao iz koloseka normalnog. Ne zna kakva

ga to zla kob goni i kuda smeru. Njegovi ciljevi su mi nepoznati. No, pošto ne želim da vas njegova braća, a i on sam uvale u neke nevolje, molim vas da kao mudar i razuman čovek odustanete.

Maršal priđe rešetkama i reče mirnim glasom:

— Mister Alison, u Dodž Sitiju je ubijen jedan dečak.

Starac nasloni glavu na rešetke.

— Klej nije ubio tog dečaka.

— To ne. Ali bio je povezan sa ubicom.

— Šta to treba da znači? Ako ja dam nekom čoveku nalog da, na primer, ubaci kamen u nečiji vrt, a on usput ukrade konja, šta ja sa tom krađom imam?

Upoređenje baš nije bilo u redu i nije ukazivalo na ispravnost i častnost starog Alisona, sa gorčinom je pomislio Erp.

— Mister Alison čak i da neću da dovedim u vezu užasan zločin počinjen u Dodž Sitiju sa vašim sinom Klejom, nemojte smestiti s uma da je pre kratkog vremena u „Simaron” baru ubijena jedna žena!

— Zar je Klej ubio?

— To ne znam. No, on je mogao imati razloga...

— Možda, možda! — ljutio se starac. — No on to nije počinio. Nije mogao da učini jer nije bio u gradu! Bio je kod kuće. Mogu da dokažem.

Vajat se trže.

— Kako ste vi dospeli u krčmu kod lepe Anabele?

Stari se vrati, pipajući do tro-
nošca i umoran skljojka na njega.

— Da u pravu ste, on je imao
osnova, ali to ipak nije učinio.
Bio je sve vreme u kući.

— Niste mi odgovorili na jedno
pitanje, mister Alison. Kako ste
vi dospeli u bar?

Slepi starac pođe prstima kroz
sedu kosu i podiže ruku na poti-
ljak kao da tamo oseća bol.

— Strahovao je da se ona ne
poveže sa vama i možda ispriča
nešto što nije za kazanje.

— Na primer?

— Možda nije želeo da saznate
nešto o njegovom prebivalištu u
pokrajini La Punta.

— Možda biste mogli da mi
to detaljnije objasnite, mister
Alison?

— Ne mogu da govorim o po-
jedinostima, iz prostog razloga
što ih ni ja ne znam.

— I? Govorite dalje. Pošli ste
u krčmu sa namerom da upozo-
rite Anabelu?

— Nipošto. Pošao sam ovamo
da razgovaram s njom i da je
zamolim da od mržnje prema
mom sinu ne stvara imetak.

— Mislite li da je mogla da
načini imetak da je htela?

— Ne znam baš pouzdano.
Hteo sam da govorim s njom
kako bih umirio Kleja da ne
strahuje od nje.

— Dalje — prekinuo je star-
ca Vajat Erp.

— Kada sam stupio u krčmu,
nije bilo nikoga. Prošao sam po-
red muzičkog automata i seo za

sto za kojim je obično Klej se-
deo.

— Malo pre u lokalu rekli ste
mi da ste hteli da utvrdite da
li je Klej tamo.

— Tako je, to sam kazao. No,
sada govorim istinu. Ranije sam
tamo ponekad sedeo, u vreme
dok je Anabelin otac bio još
živ. Tada sam naime još video i
sa starim Soltanom igrao poker.
Dakle, sačekao sam za Klejovim
stolom nekoliko trenutaka, onda
iznenada čuo sam užurbane ko-
rake dveju osoba i mukli tresak.
Poskočio sam sa stolice i pošao
napred. Kada sam opipao Ana-
belu bila je već mrtva. Povukao
sam se nazad gonjen nekim ne-
objašnjivim strahom. Tamo sam
stajao i kada ste vi stupili u
bar.

Čovek iz Misurija je klimao
glavom.

Starac je podigao glavu, oče-
kujući maršalov sud.

— Vi mi ne verujete, marsa-
le? Zar ne?

— Verujem, mister Alison, ve-
rujem.

Neko vreme su obojica ćutali.
Najzad starac prekide tišinu:

— Ne bih želeo da vam se u
ovom gradu nešto dogodi, a da
posle tvrde da je Klej...

— Ne, to ne bi bio Klej, ali
bi sigurno nosio krivicu ako bi
se meni nešto dogodilo.

— Zašto da razbijamo glavu
zbog jaja koja kokoška nije
snela, Vajat Erpe? Ja sam si-
guran da u ovom kraju, a pre

svega u ovom gradu, mnogo štošta što se događa biva pripisivano na račun mog sina. Može se, na primer, dogoditi da neki lupež, koji strahuje da ste zbog njega ovamo stigli, iz zasede opali metak na vas. Budite sigurni, to bi mom sinu natovarili na vrat. Eto iz tih razloga sam hteo da vas zamolim da odustanete i odjašite.

— A ubistvo u „Simaron” baru? Treba li ono da ostane nerasvetljeno?

— O tome će se pobrinuti sudija Gardner i šerif.

— Da, znam. Čuo sam šta šerif i vaš sin tvrde. Žele meni to ubistvo da natovare na vrat.

— To im baš ne bi lako pošlo za rukom.

— Ne znam, mister Alison. Pre svega, pojma nemam koliko se dobro poznaju Klej i sudija Gordon.

— Upravo sam to i hteo da vam kažem, Erp. Znaju se već čitav niz godina.

Vajat skide šešir i obrisao oznojeno čelo.

— Toga sam se pribojavao. Samo zbog toga što je pre trinaest godina, kada je još bio šerif u Trinidadu, Gardner uspeo da uhvati ubicu prethodnog guvernera, novi guverner ga je postavio za suidju. Bio je to siguran sam, najlošiji potez guvernera za sve vreme koliko se nalazio na tom visokom položaju. Ponovo je nastao tajac. Tek posle

izvesnog vremena starac se opet oglasi:

— Hoćete li da dozvolite da takav čovek vodi proces protiv vas?

— Svakako, dozvoliću to!

Čuo se mukli glas iz ćelije:

— U tom slučaju ste izgubljeni, Vajat Erp!

Maršal odmahnu glavom:

— Vi ste nešto veoma značajno zaboravili Hoze Alison. Ja, naime, imam dobrog svedoka.

Slepi starac se upadljivo trže.

— Vi valjda ne mislite na mene?

— Mislim, mister Alison. Baš na vas.

*
* *

Popodne je brzo proleteo. Kada je sunce na zapadu zamaklo iza bregova, maršal napusti kancelariju i uputi se u salun „Zlatni zapad” da nešto prezalogaji.

Kada je gurnu pomična kri-la, izrađena u obliku kolskih točkova, ugledao je za šankom Meta i Rika Alisona. Pored njih je stajao Kirk Šanon, mesni šerif.

Čim su na vratima primetili Vajata Erpa prekinuli su razgovor.

I za drugim stolovima je razgovor umukao. Čovek iz Misurija sede za sto do prozora.

Uzalud je čekao. Krčmar nije uopšte pomišljao na to da pri-

de maršalovom stolu i da ga posluži, niti pošalje nekog.

Bez primedbe, Vajat ustade od stola i napusti lokal. Na suprotnoj strani ulice nalazio se mali pansion, ali se sigurno u njemu nije moglo dobiti nešto za jelo. Bezuba starica govorila je potpuno nerazumljivo. Ipak, Vajat je razabrao da se jelo može dobiti samo u salunu „Zlatni zapad”. Drugi pansion u gradu, odmah iza male crkve bio je već dve godine zatvoren, naime od kako je vlasnik umro.

— Da nemate možda komad hleba i sira i kafu, gospođo?

— Gde? Kod mene?

— Da, pomislio sam možda...

— Ne, mister Erp — rekla je odlučno i time se odala da zna ne samo ko je on već i to da je ceo grad protiv njega.

Odlučio je da u trgovini mešovitom robom kupi sebi nešto za jelo. Kada je stigao do nje, na svoje veliko razočarenje utvrdio je da je radnja zatvorena. Obišao je zgradu i utvrdio da su i dvorišna vrata zatvorena.

Prokletstvo, zar je La Punta htela da ga osudi na smrt gladovanjem?

Uhvatio je sebe kako misli na to da bi mu lepa Anabela pripremila ukusnu večeru. Na žalost, lepa krčmarica u „Simaron” baru bila je mrtva. Njen ubica se još uvek nalazio na slobodi.

Vajat se okrenuo i pogledao u ulicu. Dole na uglu nalazila

se katolička crkva, koju mu je bezuba vlasnica pansiona malo pre pomenula. Tamo gde je crkva mora biti i sveštenika. Krenuo je ulicom pa još jednom baci pogled oko sebe. Tek onda je stupio u portu.

Čovek, koji mu je bio okrenut leđima, upravo je sitnio drva za potpalu.

— Helo, mister...

Čovek se okrete. Maršal vide tamne kose oči Indijanca Ferija.

Nekoliko trenutaka su se nemo posmatrali. Onda maršal napusti dvorište.

Da li je moguće da sveštenik stanuje negde dalje?

Razmišljajući o tome, Vajat ugleda iza crkve malu kuću, sa još manjim dvorištem. Otvorio je jedno krilo dvorišnih vrata. Video je kraj bunara mladog čoveka kako miluje krupnog snažnog vučjaka.

Pas naglo povuče lanac kada je primetio čoveka na kapiji.

Mladić se okrete. Lice mu je bilo bledo, a oči vodnjikave. Delovao je bolešljivo. Taj utisak su još više potkrepljivale upale grudi i uzana ramena.

Maršal je pošao nekoliko koraka prema njemu. Pas nikako nije hteo da se umiri, lajao je kao podivljao.

To, kao da uopšte nije smetao mršavom čoveku. Pošao je u susret posetiocu i upitao ga sklopljenih ruku šta želi:

— Mene tražite, mister?

— Da ukoliko ste katolički sveštenik.

— Tako je, ja sam sveštenik — uzvratiti bleđi čovek sa osmehom.

— Tražio sam ovde u gradu nešto za jelo, ali izgleda da je nemoguće naći bilo šta.

Sveštenik iznenađeno odmeri svog posetioca. Nipošto nije izgledao kao čovek koji nije u stanju sebi nešto da kupi za hranu.

— Na levoj strani glavne ulice nalazi se salun „Zlatni zapad”. Ne možete ga mimoći. Tamo ima odlične hrane, koja čak i nije skupa.

— Znam, ali za mene je nema.

— Ne svatam vas — reče sveštenik.

— Sedeo sam za jednim od stolova više od četvrt sata ali krčmar nije hteo da me poluži.

— Čudno. To baš ne mogu da shvatim. Onda je trebalo da idete preko puta kod majke Flatou.

— Ako mislite na onu bezzubu staricu, mogu vam reći da sam i kod nje navraćao. Ništa. Ako nameravate da me uputite, oče, u trgovinu mešovitom robom, mogu vam odmah reći da je zatvorena. Očigledno u ovom gradu nema hrane za čoveka kome je dužnost da traga za ubicom.

Sveštenik uplašeno ustuknu korak nazad.

— Kako to da shvatim? —

Onda kao da mu je najednom puklo pred očima.

— Da niste... vi možda Vajat Erp?

— Da ja sam Vajat Erp. Klej je izgleda naredio svima da me bojkotuju. On pouzdano zna da ću morati da napustim grad ako nigde ne pronađem hranu. To je, istina, sasvim nov metod za oslobađanje od protivnika no svakako uspešan, moram priznati.

Sveštenik je zbunjeno trljao ruke i izveštačeno se osmehnulo.

— To jednostavno ne mogu da zamislim. Možda bi trebalo da pokušate kod gospođice Anabe...

Prekinuo je u pola reči. Lice mu obli rumenilo.

— Pa to je bila ona užasna stvar, koja se danas dogodila. Kada bi se bar znalo ko je ubica.

— Možete biti potpuno mirni, oče, ja ću ga već pronaći.

Pošto je zaključio da ni sveštenik nije spreman da mu pomogne, Vajat se pozdravi i pođe prema kapiji.

Mršavi, bolesljivi sveštenik je grčevito stezao pesnice. Za trenutak se borio sa samim sobom, a onda hitro krenuo i pretekao maršala. Bacio je kroz odškrinutu kapiju pogled na ulicu. Pošto nije nikoga primetio, hitro je zatvorio krilo.

— Čekajte, mister Erp! — rekao je veoma uzbuđenim glasom. — Ja ću vam doneti nešto za

jelo. No, onda se nekako morate potruditi da odavde iziđete neprimećeni. Možda kroz crkvu?

Maršal je odbio.

— Ostavite to, mister. Zahvaljujem, neću!

Pošao je prema crkvi, kako bojažljivog sveštenika ne bi doveo u nepriliku. Ovaj potrča za njim.

— Sačekajte, mister Erp! Sve je to zbog... zbog njega. Ako bilo šta sazna, njegov gnev se neće sručiti samo na mene, nego na kraju i na ovu malu crkvu.

Sveštenik je prišao maršalu sasvim blizu. Strah mu se ogledao u očima.

— Ja sam otac Dominiko, maršale. Ja dobro znam šta vam dugujem. Mislim zakonu. Nemojte pogrešno suditi o meni...

Čovek iz Misurija odmahnu rukom.

— Ostavite to, oče. Ako je opasno jednom čuvaru zakona prodati komad hleba, onda ne želim da vas dovodim u tešku situaciju. Do viđenja!

Izašao je kroz crkvu. Nije proveo ni punih deset minuta u šerifskoj kancelariji, a ulicom odjeknu pucanj.

Vajat naglo otvori vrata i na nekoliko koraka dalje ugleda oca Dominika kako leži na tremu, a kraj njega prevrnutu korpu iz koje su ispali hleb, sir i kobasica.

Preko, na ulazu male uvučene

krčme još uvek je lebdeo oblak barutnog dima.

Hitrim koracima prešao je ulicu i otvorio vrata lokala. Tamo je zatekao dugonju kako mirno briše čaše. Vajat priđe šanku.

— Ko je to pucao?

Dugonja je i dalje mirno brisao čaše.

Maršal ga povuče za rukav. Visoki ustuknu korak nazad pa upita:

— Šta hoćete od mene?

— Pitao sam vas ko je to malo pre pucao?

Krčmar stavi ruku na uho. Kao što to čine nagluvi.

— Šta ste rekli, mister?

Prokletstvo, da li je moguće da je toliko gluv pa nije čuo pucanj?

Maršal se okrete i pogleda napolje. Onda se bez reči saže i — gle, ispod šanka nalazila se puška. Izvukao je oružje i opipao cev. Bila je hladna. Ne, iz tog oružja nije pucano. Otvorio je mala vrata iza šanka i pogledao u hodnik.

Tamo nije bilo nikoga. Vratio se u lokal i ponovo povukao krčmara za rukav. Počeo je da viče iz sveg glasa:

— Gde je čovek koji je malo pre pucao iz puške?

Dugonja bespomoćno podiže obe ruke.

— Ne znam šta mislite, mister. Ja ne umem da rukujem puškom. Držim je ovde za slu-

čaj velike nevolje. Na žalost, veoma slabo čujem.

Vajat pokaza na vrata krčme pa na suprotnu stranu ulice.

Krčmar ponovo bespomoćno sleže ramenima.

Nemajući nade da nešto sazna, Vajat se uputi ka izlazu. Okrenuo se još jednom prema šanku i primetio da je krčmar počeo ponovo da briše čaše i slaže ih na policu. Kada mu je dugonja za trenutak bio okrenut leđima, Vajat izvadi iz opasača kolt i bučno ga otkoči.

Taj zvuk bi morao svakog da naterati da se trgne i okrene. Međutim, krčmar je ostao potpuno miran. Dakle, bio je doista gluv.

Pogledao je dvorište male krčme, ali ni tamo nije mogao ništa da otkrije. Nema smisla da ovde i dalje gubi vreme.

Potrčao je na drugu stranu ulice prema svešteniku i na svoje veliko zadovoljstvo ustanovio da je ovaj već stao na noge. Na čelu mu se nalazila prilično velika rana. Srećom metak ga je okrznuo ne povredivši kost. Sreća u nesreći!

Pomogao je svešteniku da stoji na nogama i sakupio sve što je ispalo iz korpe.

Kada su se našli u kancelariji pružio je svešteniku ruku.

— Nije trebalo da dolazite.

— Morao sam da dođem. To mi je bila dužnost. Osim toga, nisam želeo da me vi smatrate kukavicom.

— U redu, dokazali ste da niste kukavica, ali ste se time izložili ogromnoj opasnosti.

Sveštenik se gorko osmehnu.

— Šteta, buter se malo uprljao.

— Ne mari. Prijavština čeliča stomak — uzvрати maršal i počeo da jede bez oklevanja. — Ovo mi je bilo neophodno. Nego, da vidimo kako da vas živog i zdravog izvučemo odavde. Možda bismo mogli da pokušamo kroz dvorište. No, nije isključeno da i tamo „prijatelji” vrebaju na vas. Moramo nešto drugo da smislimo. A, imam ideju. Moram samo da vas zamolim da mi pozajmite vaš crni šešir i ogrtač.

— Ja vas ne shvatam maršale!

— Ništa ne brinite! Samo mi dajte šešir i ogrtač.

Prerušen u sveštenučku odoru, Vajat napusti kancelariju, a za to vreme je otac Dominiko u Erpovom kaputu delovao krajnje neprilično i gotovo smešno. Nikom, međutim, do smeha nije bilo, jer je situacija bila krajnje ozbiljna. Vrata su ostala otvorena, tako da je sveštenik mogao da vidi maršala u dvorištu.

Samo što je Vajat odškrinuo vrata, pucanj se razleže. Metak otkide sa dovratka veliki komad drveta.

Razrogačenih očiju je sveštenik posmatrao maršalovu reakciju. Ovaj se bacio u stranu i još u padu pucao sa bedra, samo desetak sekunde kasnije.

Negde preko iz nekog dvorišta čuo se krik bola.

Bio je to dvadesettrogodišnji sarački pomoćnik Elvis Horter, prijatelj Rika Alisona. Njega je maršal pogodio u mišicu.

Vajat potrča preko, ali je kapija bila zatvorena. Strelac iz zasede mora da je pucao preko ograde.

Trenutak kasnije maršal uđe u dvorište šerifске kancelarije i dade znak svešteniku.

— Hajdete, mister Domeniko. Vazduh je trenutno čist!

Sveštenik izađe u dvorište. Kolena su mu klecala. Stigli su bez problema do kuće hrabrog sveštenika. Tamo su opet zamenili odela i oprostili se.

— Nadam se da zbog mene nećete više imati neprijatnosti, oče!

Sveštenik proguta pljuvačku.

— Nije trebalo da dođem u ovaj grad. Nisam, naime, želeo da dođem. No, vi bar znate kako je u ovom našem pozivu. Nadam se da će najzad ovde zavladata mir.

Ako je do sada i bilo tračka sumnje, sada je bilo i to otklonjeno: grad La Punta mu je na svoj način objavila rat, borbu na krv i nož!

Vajat uđe u salun „Zlatni zapad”. Nije ga ni malo začudilo što je lokal zatekao potpuno prazan. Samo je za jednim stolom sedeo krčmar i pretvarao se da je zadubljen u čitanje novina.

— Gde je šerif? — upitao je Vajat.

Krčmar podiže pogled.

— Na žalost, ne mogu da vam kažem, mister. Najbolje je da se obratite gradonačelniku.

Nije loša ideja, pomisli maršal napuštajući salun. Zastao je trenutak na tremu. Ovaj grad je doista postao neprijatan.

Nimalo prijatna pomisao, doista, da se iza svake izbočine krije u zasedi čovek s puškom ili revolverom spreman da puca u leđa.

Kada je stupio u veliku trgovinu mešovitom robom, koja je sada bila otvorena, video je trgovca kako odlaže u policu bale s tkaninom.

Haker se okrete i oštro odmeri maršala.

— Šta tražite ovde, Erp?

— Tražim šerifa.

— Otkud ja znam gde je šerif? Imam dovoljno svog posla o kome treba da brinem. Možda to zna njegov zamenik?

Šanon ima zamenika? Maršal to do ovog trenutka nije znao.

— Gde mogu da ga nađem i kako se zove?

— Zove se Kirbi i stanuje odmah do mesara. Morate proći kroz prolaz između kuća, a onda ćete ga lako naći. Mesar stanuje na uglu, a druga kuća do te je kuća Kirbijevog oca.

Gradonačelnik se posle ovog objašnjenja predao svom poslu, ne obraćajući više pažnju na maršala.

Vajat napusti radnju i kroz prolaz između zgrada stiže do mesarove kuće, a onda i do Kirbijeve. Lupao je zvekirom o vrata i odmah čuo teške korake u hodniku.

Reza je škripnula. Vrata su se otvorila i maršal ugleda pred sobom dežmakastog čoveka. Pantalone su mu bile pričvršćene naramenicama i dosezale gotovo do pod pazuhu. U desnom uglu usana držao je ugašenu lulu od kukuruzovine, koja je širila neprijatan miris.

— Da? — izvadio je cvikere iz džepa stavio ih na nos i zabacio glavu. — A to ste vi maršale! Šta hoćete?

— Tražim mister Kirbija.

— To sam ja.

— Mislim na šerifovog pomoćnika.

— Moj sin nije kod kuće.

— Imate li možda pojma gde bi mogao biti šerif Šanon?

— Ne, to jest nije isključeno da se nalazi na farmi Redio.

Jutros sam od svog sina čuo da se tamo nešto dogodilo. Rančer ga je pozvao, mislim šerifa.

— A gde bih vašeg sina mogao da nađem?

— Tumor negde po gradu. To mu je uostalom zadatak. Plaćen je za takav posao.

— Hvala, mister, Kirbi. Ako slučajno navrati ovuda, recite mu da sam ga zamolio da svrati u šerifovu kancelariju.

— U redu, maršale.

Vajat Erp se okrete i pogleda prema uzanom prolazu između zgrada. Da li mu se to samo učinilo, ili je doista primetio kako tamo negde promiče senka?

Možda je to onaj stari verni nemir u grudima, koji se pojavi kada se nalazi pred neposrednom opasnošću?

Bez obzira na sve, morao je da ide istim putem kojim je i došao, ukoliko neće da ide veoma obilaznim putem.

Prešao je uličicu i još jednom osmotrio prolaz. Nigde nikoga!

U prolazu je bilo polumračno kao u sumrak. Pošto dolazeći do Kirbijeve kuće nije primetio nikakvo opasno udubljenje u kome bi se neko mogao pritajiti, krenuo je napred.

Nije prevaleo ni šest koraka, kada začu tiho škripanje šarki. Bacio se u stranu. Neki čovek se upravo ustremio na njega. Vajat poskoči korak u stranu. U tom trenutku dobio je s leđa snažan udarac nekim teškim predmetom. Bio je pogođen u potiljak. To ga je ošamutilo. Posrnuo je. Jedva uspeo da se održi na nogama, pridržavajući se za zid na koji je naleteo. Odmah je izvukao revolver.

Na to ga neko s leđa povuče na tle. Imao je još toliko snage da napadača naglim trzajem prebaci preko ramena. Međutim, došao je još jedan žestok udarac. Ovoga puta se našao onesvešćen na zemlji.

Kada se osvestio video je na kraju uzanog prolaza, na samom uglu glavne ulice, priliku jednog čoveka kako odlazi trčeći. Bežao je. Vajat se ječeći uspravi i protrlja bolno mesto na glavi.

Nije mogao da se seti kako je ovaj munjeviti, neočekivani napad tačno tekao. U ovom trenutku nije mogao da se seti da je jednog od napadača bacio preko ramena, a drugom vratio udarac.

Oba napadača su, misleći da je maršal u dubokoj nesvesti pobegli.

Na levoj strani maršalovog potiljka iskočila je velika čvoruga. Navukao je šešir na čelo i napustio prolaz.

Jasno, u glavnoj ulici nije bilo ni žive duše.

S mukom, vukući noge, krenuo je napred. Da ga je sada neko posmatrao ne bi mu promaklo da još oseća posledicu napada.

Otvorio je vrata šerifske kancelarije i zastao kao ukopan. Vrata ćelije su bila razvaljena. Neko je izvukao Hoze Alisona!

Procedio je psovku kroz zube i s treskom zalupio vrata kancelarije tako da se cela zgrada protresla.

Izašao je u dvorište i zagnjurio glavu u kofu vode, a onda se vratio u kancelariju. Tu je seo za pisači sto i zagnjurio glavu u šake.

Nije imalo svrhe da se ovde i dalje bori protiv neprijatelja koji su sve vreme ostajali u senci

i iz zasede odapinjali strele. Zapravo bila je to borba protiv jednog neprijatelja, kockara Kleja Alisona. Ceo grad je bio uz njega. On je La Puntu poznavao kao svoj džep i nije birao sredstva da natera maršala da odstupi.

Vajat naglo ustade sa stolice, priđe ogledalu pričvršćenom na zidu između dva prozora i izide napolje.

Gradonačelnik Haker je bio zbunjen kada je Vajata Erpa ponovo ugledao u svojoj radnji. Posmatrao ga je podmuklo ispod poluspuštenih kapaka.

Pometen Haker se mašio za jedan džak šećera, privukao ga i otvorio.

— Nisam našao Kirbija, gradonačelniče!

— To sam i slutio.

— Zašto ste me onda tamo uputili?

— Pa mogao je ipak da svrati kući, ili možda krene tamo.

— Imao sam jednog uhapšenika u zatvoru, gradonačelniče!

— Znam, mister Hozea Alisona, uhapšenog bez ikakvog razloga.

— On je odveden nasilno iz zatvora. Brava na ćeliji je razvaljena.

— Nije valjda! — promrsi trgovac. — Znači neko mu je pomogao da bi mu uštedeo dugo čekanje na sudiju.

Neočekivano maršal pruži ruku preko tezge i uhvati trgovca za grudi.

— Kako to mislite, Haker?

Uplašeni trgovac poče nemirno da kruži pogledom po radnji.

— Kako mogu da mislim...

Maršal ga naglim trzajem povuče preko tezge i pusti kraj vreće pasulja.

— Slušajte me dobro, Haker! Ja sam Hozea Alisona uhapsio jer sam ga neposredno posle ubistva zatekao samog u „Simaron” baru. Šerif se držao po strani da ne bi uprljao prste. Niko nema pravo da na svoju ruku oslobađa zatvorenika iz ćelije. Ono što vi nazivate pomoć, nije ništa drugo do obično razbojništvo, prestup!

Sada je mali, mršavi trgovac pokazao svoje pravo lice, pokazao je da je daleko opasniji, nego što bi se to moglo pretpostaviti. Naglo je skočio na noge i prosiktao:

— Treba da nestanete odavde, Vajat Erp! Ovo nije grad za vas. Mešate se u stvari koje vas se uopšte ne tiču!

— Zabluda, gradonačelniče. Tiču me se i te kako!

— Znam, vi ste savezni maršal. Ali u ovoj zemlji ima toliko razbojništava i razbojnika o kojima bi trebalo daleko pre da vodite računa. Mi ovde u La Puntí smo časni ljudi i umemo da brinemo sami o sebi. Nama savezni maršal nije potreban! Svesni smo toga da imamo sposobnog šerifa, a osim toga...

— A osim toga — prekide ga maršal — imate Kleja Alisona!

— Ne osim toga — prkosno ubaci trgovac — nego pre svega!

— Još ćemo razgovarati, gradonačelniče!

Haker je vikao za Vajatom, koji se već našao na tremu:

— Odustanite, Erp, ili ćete vi oprljati prste!

— Videćemo na kraju kome će prsti biti ispečeni, Haker!

Još se nalazio na vratima kada ga laso povuče na zemlju.

Tri čoveka se ustremiše na njega. Jedva mu je uspelo da stane na noge. Jednog je odbacio udarcem leve pesnice, a drugog prilepio uz prozor, tako da je okno popucalo.

Za tili čas stvorilo se još nekoliko napadača. Nije imao nikakvih izgleda da se izvuče. Ipak otimao se i borio kao div. Najzad su ga savladali, vezali i stavili mu krp u usta. Uspeo je da vidi ko je učestvovao u ovom napadu. Tu je bio snažni kovač Haduk i pobedonosno se cerio. Kraj njega je bio Džoni Braun, a iza njih krupan čovek sa zvezdom na grudima. Vajatu je bilo jasno da je to šerifov pomoćnik Kirbi.

Iza Kirbija je stajao neko čije je prisustvo veoma iznenadilo Vajata Erpa: Indijanac Feri. Posmatrao ga je pogledom ispunjenim mržnjom dok su ga vodili prema kancelariji.

Pomoćnik šerifa odgurnu Brauna u stranu i priđe ćeliji.

— Ja sam Rej Kirbi, Erp! Vi ste uhapšeni po naređenju našeg šerifa. Nije mogao da vas lično stavi iza katanaca, jer je imao posla na Ređio farmi. No sve je u redu. Sutra će vam sudija Gardner suditi. Optuženi ste za ubistvo.

Vezanih nogu i ruku, sa krpom u ustima, sedeo je čuveni čuvar zakona ostavljen u ćeliji. Kirbi i njegovi pratioci su napustili kancelariju i zaključali vrata za sobom. Velikom protivniku Kleju Alisonu je ipak uspeo...

Vreme je bes krajno sporo prolazilo. Jedna velika muha je uletela kroz prozor i zujeći kružila kancelarijom. S vremena na vreme bi naletela na okno, umirila se, a onda posle kratkog vremena nastavila da leti.

Tek oko šest sati Erp je uspeo da se oslobodi krpe iz usta i prekinе veze na nogama. Pola sata kasnije pošlo mu je za rukom da oslobodi i levu ruku. Kada je to učinio, ostalo nije predstavljalo problem.

Ustao je istrljao ukočene zglobove, a onda se spustio na tronožac.

Nešto posle sedam u kancelariju je ušao Rej Kirbi. Odmah je spazio da se zatvorenik oslobodio veza. Zastao je na sred kancelarije i pokušao da podražava Kleja Alisona, propinjući se na vrhove prstiju. Delovao je smešno.

Mnogim ljudima u La Punti je Klej služio kao primer za ugled.

— Ništa ne mari. Erp, što ste se oslobodili veza. Sedite iza rešetaka i ne možete napolje. Nemojte zaboraviti, optužba glasi: ubistvo!

— Hteo bih da govorim sa šerifom — prekide ga Vajat.

— Već sam vam kazao da mister Šanon nije u gradu. Morate

navići na to da ovde vi ništa ne možete da naređujete ni da zahtevate. La Punta je slobodan grad i ne predaje se lako. Mi baš ne marimo mnogo reprezentativne nosioce velikih zvezda sa zapada, to vam je valjda postalo jasno. Budite uvereni mi sami sa svim problemima izlazimo na kraj.

Maršal je ustao sa stolice i prišao rešetkama. Bio je za glavu viši od pomoćnika šerifa.

— Želim onda da govorim sa gradonačelnikom, Kirbi!

Kirbiju nije baš bilo prijatno u koži pod ostrim maršalovim pogledom.

— Vi nemate više šta da zahtevate, Erp. Jedino što treba da činite, jeste da čekate da vas odvedem na suđenje.

— Učinite ono što sam vam rekao, Kirbi — ponovio je maršal sa neskrivenom pretnjom u glasu.

Pomoćnik je progutao pljuvačku. Nikako nije mogao da odagna izvesnu nelagodnost i nesigurnost u prisustvu Vajata Erpa.

— Zašto bih vam ja činio uslugu? Naravno mogu da odnesem vašu poruku gradonačelniku. No već sada vam mogu reći kako će on da reaguje. Reći će prosto da za vas nema vremena i da ima drugog posla. Ima važnija posla, nego da gubi vreme s nekim ubicom!

— Odlazite!

Kirbi izađe.

Deset minuta kasnije se vratio i bez reči seo za pisači sto.

— Gde je gradonačelnik?

— Već sam vam kazao da za vas neće imati vremena.

Vajat zaškruta zubima. Pogledao je pomoćnika pravo u oči.

— Budite sigurni, Kirbi, da vam ja ovo neću zaboraviti.

Na to pomoćnik skoči sa stolice i počne da maše rukama.

— Šta vi uopšte hoćete, Erp? Vi ste zatvorenik ovde, a ne maršal. Nemojte to zaboraviti. Nemate prava da mi naređujete. Sedite mirno u svojoj ćeliji inače ću vam sručiti kofu vode na glavu.

— Samo se drznite!

Mladić steže pesnice.

— Kako to razgovarate sa mnom, Erp! Vi ste uhapšeni zbog ubistva. Nemojte to smetnuti s uma!

Mala kazaljka na požutelom bročtaniku bila je na broju osam kada se vrata naglo otvoriše i gradonačelnik Haker stupi u kancelariju. Ostao je da stoji uz sama vrata i podbočio se. Zabacio je glavu i mekećući se nasmejao.

— Sve u redu, Kirbi?

— Da, gradonačelniče!

— Ponaša li se zatvorenik pristojno?

— Mora, gradonačelniče. Zapretio sam mu kofom vode.

— Pravilno.

Haker se približio ćeliji. I on je pokušao da podražava Kleja Alisona, propinjući se na vrhove prstiju. Da bi delovao važnije, Haker je nosio ogroman šešir koji bi pristajao dobro čoveku sa dva puta krupnijom glavom.

Ponašao se i šepurio kao paun i verovatno mislio da je veoma važan. Izvukao je iz džepa dugu „virdžinija“ cigaru i stavio je među zube.

— Kirbi vatrel!

Pomoćnik priđe, kresnu palidrvce i pruži gradonačelniku vatru.

Haker povuče dim, a onda naloži Kirbiju da napusti kancelariju. Lukavo je odmerio zatvorenika.

— Dakle, kakvi su izgledi, Erp?

Vajat je ćutao.

Na to trgovac, koji je verovatno tražio da ostane sam, da bi vređao, priđe bliže rešetkama.

— Odavno smo priželjkivali da tako krupnu ribu vidimo ovde u mreži. Konačno, treba da se oslobodimo takvih osoba kao što ste vi, Erp. Ovde nam nisu potrebni junaci koji su u stanju da iščupaju srce iz nedara da bi sproveli zakon. Mi sami sebi propisujemo zakon, ne zaboravite to. Šta ja govorim, sada je prekasno da bilo šta pamtite. Sudija Gardner će vam izreći presudu. Koliko Gardnera poznajem, nećete imati nikakve šanse. Konačno, svakom jednom dođe kraj. Sada je na vas red. Klej Alison ne voli ljude koji se mešaju u njegov život, to ste morali da znate. Ja sam vas, na primer, smatrao mudrijim. No svi ste vi samo delimično mudri, ali jednostrani, što se uostalom i pokazalo.

Pošto mu maršal nije ništa od-

govorio, niti ga je udostojio pogledom, trgovac poče da besni.

— Hej, treba da me slušate kad vam govorim.

Vajat je posmatrao svoje preplanule ruke.

— Budite srećni, Haker, što vas ne slušam. U protivnom bi se moglo dogoditi da vas uvučem kroz rešetke i razbijem vam nos.

— To bi vam se dopalo, zar ne? No, od toga ništa.

Ljutito je otpjunuo komad duvana, koji se zalepilo maršalu za čizme.

— Sada ću da odem, velim vam. Za mene je lični trijumf što vas vidim u sosu. Veliki čovek iz Dodž, Sitija upao je u zanku malog gradonačelnika, he, he!

Vajat je odlučio da ne progovori više ni reči.

Haker se oprezno povukao nekoliko koraka nazad, podbočio se i razmetljivo pušio, obavijen oblacima duvanskog dima. Činio je to tako žustro da se zagrcnuo.

Vajat se samo nasmejao i odmahnuo glavom, što je trgovca ponovo razbesnelo. Preteći je mahao pesnicom.

— List se okrenuo, Vajat Erp! U La Punti se vaša zvezda ugasila. Sudbina zar ne? He, he, he, već se unapred radujem sutrašnjem suđenju.

Dostojanstveno je napustio kancelariju.

*
* *

Veče se spustilo, a odmah za njim i noć. Sati su sporo promicali.

Posle izvesnog vremena došao je pomoćnik šerifa da pogleda da li je u zatvoru sve u redu.

Šerif Šanon, koji je besumnje već odavno bio u gradu, nije se pojavljivao. Stari, plašljivi zec je verovatno hteo da se drži po strani.

Čovek iz Misurija se spustio na neudobni uzani ležaj i posmatrao plamičak lampe koji se ubrzo ugasio.

Njegov položaj bio je veoma loš. Može li da računa da je sudija Gardner, koji važi za veoma strogog čoveka, pravičan i da će sve biti u redu?

Ne baš davno u Saundersu maršal je uspeo uz pomoć jednog metka da razbije bravu na ćeliji. Sa takvim trikom ovdje nije mogao da računa, jer su brave bile drugačije konstruisane i daleko bezbednije.

U gradu je bilo tiho.

Petrolejka u kancelariji se odavno ugasila. Uprkos tome, nije vladao potpuni mrak, jer je kroz veliki prozor dopirala bleđa mesečeva svetlost.

Maršalu se činilo da je protekla čitava večnost pre nego što je kroz prozor ugledao na istoku silvilo, nagoveštaj novog dana.

Oko sedam sati pojavio se pomoćnik šerifa Kirbi, otvorio vrata i doneo lonče kafe neprijatnog mirisa. Sipao je jednu šolju maršalu i dao mu komad suvog hleba.

— Ovo je ionako vaš poslednji dan. Erp, pa je sasvim svejedno šta jedete — rekao je cinično.

Vajat je ćutke pojeo nekoliko zalogaja i popio nekoliko gutljaja kafe.

Kirbi napusti kancelariju, s tim što ovog puta nije zaključao vrata.

Ne mnogo kasnije vrata su se odškrinula i Vajat vide šaku koja polako ulazi u kancelariju. Poznavao je mršavu ruku gradonačelnika.

Haker je podigao obrve, a na usnama mu je lebdeo podrugljiv osmeh.

Brzo se uvukao unutra i zatvorio vrata za sobom, a onda se približio rešetkama.

— Dakle, Erp, kako ste proveli noć? Pretpostavljam loše. Ta noć se kod nas zove dželatova. Jasno, Gardner vas neće pustiti. Nemojte verovati da će vaše ime uspeti da vas zaštiti. Ovde su i te kakvi momci ostavili kosti. Ne možemo da dopustimo da u životu ostane neko ko je preterano radoznao. U La Punti vlada zakon La Punte. — Izvukao je iz džepa „virdžinija” cigaru, meketavo se nasmejao i nastavio: — Vidite i samo kako stvari stoje. Juče sam vam kazao da svima jednom dođe kraj. Vaš kraj će doći danas. A da ne zaboravim, sudija Gardner ima običaj da presudu izvrši odmah čim je izrečena. To znači odmah čim sunce zađe.

Vajat je sve vreme sedeo na tronošcu i posmatrao šake, što je i ovog puta veoma ljutilo gradonačelnika. Vređalo ga je što zatvorenik na njega uopšte ne obraća pažnju. Zaboravio je na

opreznost i prišao sasvim blizu rešetkama.

— Nemojte se zavaravati ne-kakvim nadama, Erp. Sve je gotovo. Budite uvereni, Gardner je momak na koga se možemo osloniti. Da budem iskren, ja sam zadovoljan takvim ishodom stvari.

U svojoj bestidnosti ovaj čovek nije znao za granice. Govorio je o ishodu stvari, a da suđenje uopšte nije još počelo.

— Žao mi je vas, Erp, ali nema nikakve nade. Ovde se sve odvija onako kako nama to odgovara. Mogu da kažem da sam i ja svemu ovome dao svoj doprinos. Ne mogu da dozvolim da tamo neka pridošlica postupa sa mnoom zapovednički. Može biti da imate razloga za radost što ste stekli toliku popularnost, a možda se i veliki broj žena interesuje za čoveka kakav kte vi. Istina, ja sam nešto manjeg rasta i na nižem položaju, ali nisam makar ko...

— Ja ću vam reći ko ste vi, Haker. Vi ste jedan zlurad tip, ogorčen na ceo svet zbog toga što niste viši od derana. A sada se gubite, bedni kepecu!

Lice trgovca Hakera pobledelo kao kreč. Otpljunuo je u ćeliju i počeo da urla:

— Poganče jedan, sva tvoja važnost i popularnost neće ti pomoći. Visićeš na grani! Hoću da te vidim obešenog. Smeiaću se tome od sveg srca, pri pomisli da sam se ja pobrinuo da dugonja

Erp ostavi kosti u mom gradu, he, he.

Vajat Erp poskoči kao izbačen oprugom i provuče desnu ruku između rešetaka. Uspeo je da se dokopa gradonačelnika za grudi pre nego što je ovaj uspeo da se izmakne. Držao ga je pričvršćenog za rešetke. Prigušeni poziv u pomoć jedva čujno izađe iz Hakerovih usta. Vajat ga odgurnu tako snažno da je leteo do sredine prostorije. Tu se sapleo o stoličicu i našao se na podu.

Ostao je da leži nekoliko sekundi, a onda se ječeći uspravio i počeo da traži svoje naočari. Pošto ih nije našao, počeo je da pretražuje džepove, izvukao je umesto naočara mali revolver na koji je zaboravio i odmah ga ispunjen mržnjom i gnevom upravio prema ćeliji. U očima mu se ogledalo gotovo ludački sjaj.

— Sada je gotovo. Ustreliću te kao šugavog psa!

U tom trenutku su se preko trema čuli koraci praćeni zveketom mamuza. Iako je Vajat retko imao priliku da čuje te korake, odmah ih je poznao.

Bili su to koraci Kleja Alisona!

I gradonačelnik je prepoznao korake. Trgao se, vratio revolver u džep, konačno pronašao naočari i stavio ih na nos baš u trenutku kada je Alison otvorio vrata.

— A, tu ste Haker! Svuda sam vas tražio. Šta radite ovde?

— Imao sam kratak razgovor sa svojim zatvorenikom.

— Sa vašim zatvorenikom? Čoveče, nemojte od sebe praviti budalu, nego se gubite što pre. Sudija Gardner je upravo stigao. Jasno, treba vi da ga dočekate. Hajde, krećite već jednom.

Kada je ovaj bedni, prvi građanin La Punte napustio šerifsku kancelariju, Klej Alison je i dalje stajao i posmatrao ćeliju. Pogled mu je bio prikovan za maršalovo preplanulo lice. Onda je neočekivano zabacio glavu unazad i prsnuo u neobuzdan, divlji smeh.

Čim je prestao da se smeje, okrenuo se i izašao iz kancelarije zalupivši vrata.

Prošlo je više od pola sata kada su se ponovo na tremu čuli koraci. Dolazio je pomoćnik Kirbi u pratnji trojice: kovača Haduka, siledžije Džona Brauna i još jednog krupnog čoveka koga maršal do tada nije video. Bio je to tridesetjednogodišnji tesar Fred Kalagan, koji je već sedam godina živeo u La Punt i važio za kavkadžiju i ubojicu.

Kirbi stade ispred vrata ćelije.

— Sad ću da vas izvedem, jer treba da vas vodimo kod sudije, Erp. Pretpostavljam da baš niste voljni da vas ova tri snažna momka pretuku i da ćete se ponašati pristojno.

Rekavši to, otvorio je vrata ćelije i izmakao se jedan korak u stranu. I Braun ga je propustio.

Haduk, međutim, znajući kakav okršaj je imao prethodnog dana sa maršalom, hteo je da ga opomene:

— Ići ćeš tačno iza mene, je li jasno? Nemoj zaboraviti da ti je oštri Kalagan za petama. Ako učiniš jedan jedini sumnjiv potez, zgnječimo te kao truli paradajz.

Izveli su ga na trem. Onda je Kirbi krenuo napred prema gradskoj većnici koja se nalazila nešto uvučeno, sa velikim, zapuštenim vrtom prema ulici.

Bila je to jednospratnica sa dvema kancelarijama u pročelju i velikom salom koja je služila u razne svrhe.

Danas je bila uređena kao sudnica. Vrata su bila širom otvorena, pa je Vajat mogao da vidi da su sva mesta do poslednjeg popunjena. Na podijumu se nalazio duguljasti sto. Videvši čoveka za stolom Vajatu za trenutak zastade dah.

Magao je imati pedeset godina, dugo konjsko lice i smeđu kosu prošaranu sedim vlasima. Ten mu je podsećao na pergament, izbrazdan bezbrojnim borama. Na nosu je imao cvikere u zlatnom okviru. Oči iza debelih stakala delovale su kao u sove. Bile su to krupne, sive, bezosećajne oči, do pola pokrivene kapcima. Obrve su mu bile tamne i čekinjaste, a uši klempave i velike.

Nosio je crni gerok i krutu kragnu s crnom svilenom maromom. Ovaj čovek bio je Džon Lajonel Gardner, oblasni sudija u Koloradu, sa sedištem u Trinidadu.

Vajat ga do tada još nikada nije video i sada se gotovo uplašio

od njega, naime uplašilo ga je što izgleda ko neko ko nikada u svom životu nije služio ni pravdi ni zakonu. Teško je mogao da pretpostavi da je Gardner ikada bio dobar šerif.

S leve sudijine strane sedeo je Kirk Šanon, šerif La Punte. Trudio se da gleda mimo maršala, pozdravljajući svaki čas nekoga koga Vajat nije poznavao.

Na začelju stola smestio se čelav čovek sa priborom za pisanje ispred sebe.

Sudija Gardner uze čekić i spusti ga na metalnu ploču. To mu uopšte nije bilo potrebno, jer onog trenutka kada su maršala uveli u sudnicu, zavladala je grobna tišina. Vajat je ispod oka posmatrao prisutne u dvorani i primetio u prvim redovima na stolicama uz prolaz Kleja Alisona, a kraj njega braću Meta i Rika.

Starog Alisona nije bilo.

Uskoro je primetio i gradonačelnika. Mali trgovac je ušao u salu kroz bočna vrata i prišao podestu, kada sudija ustade.

Ustao je i Klej Alison, dao je sudiji znak levom rukom što je trebalo da znači da još pričekaja, a onda dao Hakeru znak palcem preko ramena, naloživši mu na taj način da ode na dno sale.

Pošto je Haker odmahnuo glavom i pokazao da želi da se popne i smesti za sto na podijumu, Klej Alison povika iz sveg glasa.

— Hajde, čoveče, sedite tamo pozadi i budite mirni! Ako ste već došli suviše kasno da pozdra-

vite sudiju, niste neophodni za stolom.

— Ali, Klej, ja ne shvatam! Ja sam gradonačelnik u ovom gradu i imam mesto za sudijskim stolom. To je po propisu, zar ne, vaša milosti? — upitao je sudiju. Gardner je upravo hteo da klimne potvrdno glavom, kada Klej pođe prema trgovcu gotovo režeći.

— Čoveče, čini ono što ti govorim i gubi se u dno sale da ti ja ne bi pomogao!

Haker je morao da poslušati. Pogubljen i crven prošao je pored čoveka iz Misurija i povukao u dno sale.

U La Punti je postojao samo jedan čovek čija je reč nešto značila: Klej Alison.

Pošto je u sali opet zavladao mir, sudija ustade. Još jednom je spustio čekić na metalnu ploču i otvorio usta na neki čudan način jer usne gotovo da nije ni imao.

— Ovim otvaram suđenje protiv Erpa iz Dodž Sitija Kanzas, optuženog za ubistvo.

Sudija je ponovo seo i počeo brzim rečima da govori o tobožnjem zločinu, onako kako mu je to sigurno Klej Alison predstavio.

— Optuženi, šta vi imate na to da kažete? — upitao je maršala.

Čovek iz Misurija, okružen i pritešnjen Kalhunom Braunom, Hadukom i pomoćnikom Kirbijem, samo se osmehnu.

Bledo sudijino lice za trenutak obli rumen. Primakao je cvikere bliže očima i isturio glavu

— Hej, šta je s njim?

Okrenuo je glavu u stranu obraćajući se šerifu.

Šanon samo slegnu ramenima i pokaza prstom na slepoočnicu.

— Hm! — promrsi sudija. — Ako optuženi nije pri čistoj svesti, onda je suđenje onemogućeno, šerife.

— Ko kaže da on nije pri zdravoj svesti? — javio se neko iz dna sale? — Bio je to trgovac, koji je sigurno bezgranično gnevan na maršala. Nesigurnim koracima približio se ponovo podijumu, držeći se što dalje od maršalove stolice.

— Treba nešto da izjavim, vaša milosti.

— Ko ste vi?

— Ali, vaša milosti, pa vi me poznajete. Ja sam gradonačelnik La Punte, moje je ime Haker, Siril Haker. To je ime koje uživa dobar glas u pokrajini.

— Nemoj da držiš propoved — opomenu ga Klej nestrpljivo.

Međutim, mali trgovac je bio u svom elementu. Obavestio je kako se zatvorenik ponašao kratko vreme pre zločina, a i kasnije u zatvoru. Pričao je takve besmislice i lagarije da se Vajat jedva uzdržavao. Ipak priželjkivao je da sve te gradonačelnikove izmišljotine i podlosti budu zapisane. Međutim, pisar jednostavno nije mogao da beleži, jer je Haker govorio kao navijen.

Gardner je neko vreme ćutke slušao ovu priču, a onda neočekivano usred Hakerove rečenice lupio čekićem o ploču.

Metalni zvuk trže Hakera.

— Šta je sad? Zašto me prekidate nisam još završio?

— Gledaj svoja posla, Haker i vrati se na mesto — doviknu mu Klej.

Pošto gradonačelnik nije imao nameru da poslušna naredjenje, Klej gnevno skoči sa stolice, a podmukli čovek se vrati na svoje mesto.

Suđenje je trajalo pola sata. Za sve to vreme govorio je gotovo isključivo sudija. Ponavljao je bezbroj puta prisutnima kako se zločin odigrao. Konačno u sali nije bilo nikoga ko je imao drugačije mišljenje. Sudija Gardner je znao svoj posao, znalčki ga je obavio.

Čovek iz Misurija, koji je u prvim minutima bio veoma potresen tokom suđenja, nije izgovorio ni jednu jedinu reč.

O pravom toku suđenja, uostalom, nije ni moglo biti govora, jer u suštini Gardner se stalno držao jedne iste tačke. Povremeno bi se obraćao pitanjima šerifu, njegovom pomoćniku Kirbiju, a i gradonačelniku.

Kada je nešto upitao Hakera, ovaj bi odmah skočio sa stolice, i stao u prolaz, govoreći besmislice rečima iz kojih je nedvosmisleno izbijala mržnja. To što je on govorio ipak nije ostalo bez dejstva. Gnev prisutnih u sali na maršala bivao je svaki put sve veći.

Posle tačno trideset četiri minuta, sudija ustade, spusti čekić na metalnu ploču i reče oštrim glasom:

— Dokazano je da je optuženi

izvršio zločin. Biće osuđen na smrt. Smrt vešanjem. Biće obešen o konopac od irske konoplje. Pogubljenje će se izvršiti još danas. Ovim je suđenje završeno!

Gardner je odmah posle ovih reči naglo seo na stolicu, sukapio svoje papire, stavio čekić u džep kaputa, a onda krenuo ukočenim koracima prema sporednim vratima. Sledili su ga šerif i pisar.

Kada je Vajat Erp pogledao po sali, primetio je na svoje veliko iznenađenje da je mesto na kome je pre deset minuta Klej Alison sedeo, sada prazno.

Kirbi dokopa Vajata za levu mišicu i povuče ga napred. Maršal zastade i odgurnu pomoćnika.

— Nije potrebno da me vodite, Kirbi. Još uvek mogu sam da hodam.

Haduku se učinilo u tom trenutku da ima izvanrednu priliku da iskali bes na maršala. Munuo ga je oštro laktom u rebra i naredio:

— Hajde, kreći napred, čoveče!

Samo delić sekunde kasnije bio je pogođen u bradu žestokim bekendom i odmah se sručio na pod. Tresak njegovog tela o pod kao da je bio znak tesaru da se umeša. Zamahnuo je pesnicom prema maršalovoj glavi i promašio cilj.

Vajat je očekivao udarac, pa je uvukao glavu u ramena i istovremeno se ustremio na Kalhuna svojim čuvenim „dubletom”. Bila su to dva udarca jedan za drugim, prvi u glavu a drugi u rebra. Tesar je izgubio dah. Zaslepljen gne-

vom ponovo se ustremio na svog protivnika.

— Sabiću te u zemlju, čoveče.

Maršal je bio miran, sačekao je svoj trenutak, izvukao pesnicu nisko i pogodio protivnika u vrh brade.

Ljudi prisutni u sali stajali su kao okamenjeni, gledajući šta se zbiva. Snažno telo tesara Kalagana kao da je protresla neka vrsta munje, stajao je trenutak dva a onda se sručio kao posečeno stablo, uzvitlavši prašinu sa poda.

Posle toga na maršala su se ustremila šestorica, uspeli su da ga povuku na tle, a Kirbi mu je stavio lisice na ruke. Preveli su ga preko ulice i smestili u ćeliju gde je trebalo da sačeka izvršenje presude. Napolju ispred vrata stajala su tri stražara. Klej Alison i šerif Šanon se više nisu pojavljivali.

Maršalov položaj je bio više nego ozbiljan. Ako je prethodne noći imao iskru nade da će sudija Gardner koliko koliko ispravno vršiti svoju dužnost, sada se i ta iskra nade ugasila.

Gardner nipošto nije bio čovek sposoban da vrši svoju dužnost, a osim toga je očigledno bio osoba podložna uticaju i isto tako podmitljiv. Već sama činjenica da je tako brzo stigao u ovaj zabačeni grad La Puntu, naterala je maršala na razmišljanje i sumnju. Budući da je Gardner predstavljao ime u Koloradu, maršal nipošto nije mogao pretpostavljati da će voditi ovako očigledno namešteno suđenje.

Vajat se usprkos svemu još uvek nije osećao izgubljenim.

Bio je to vreo dan i sunce je nemilosrdno bacalo svoje usijane zrake kroz veliki prozor šerifske kancelarije.

Čovek iz Misurija začu šum na vratima koja vode u dvorište. Vrata su se besкраjno lagano otvarala i konačno se pojavio trgovac — gradonačelnik Haker.

Mršavi čovečuljak prišao je ćeliji, vodeći računa da ipak zadrži sigurno rastojanje.

— No, Erp, kako je tekla stvar? Zar nisam bio u pravu? Trebalo bi da mi date nešto lepo za uspomenu. Kako bi bilo da to bude velika zvezda koju držite u džepu. Nemojte se truditi, znam da je imate. Ili bi ste možda mogli da mi zaveštate svoj revolver. Koristio bi mi kao uspomena na momka koji je bio dve glave viši od mene, a isto toliko gluplji. Budi siguran, Erp, ja ću stajati dole i gledati kako se tvoje duge noge lelujuju iznad tla koje ne možeš da dokučiš. He, he, he!

Prišao je zidu i sa kuke skinuo opasač od bivolje kože, a onda izvukao iz futrole veliki bantlajnspecijal. Milovao je dugu cev.

— Lepo oružje, gotovo veliko koliko i puška. Znam da je to bantlajn revolver. U Sjedinjenim Državama ima samo nekoliko primeraka. Drag posed za gradonačelnika iz La Punte. Ova stvarčica mi baš pristaje zar ne?

Uperio je dugu cev u čoveka u ćeliji.

Vajat je sedeo na tronošcu i uporno posmatrao svoje šake.

Kada je napolju na tremu jedan od čuvara počeo da kašlje, Haker se trgao, vratio oružje u futrolu i hteo da pođe.

Ovaj čovek je bio bolesno sujetan, mrzeo očigledno sve visoke ljude koji su ga upravo zbog njegovog patuljastog rasta prezirali. Kako je ovom Hakeru uspelo da u La Punti postane gradonačelnik, Vajatu je bilo veoma zagonetno.

Na tremu su se čuli koraci, a onda su se vrata otvorila. Na Vajatovo iznenađenje, Kirbi propusti sudiju Gardnera u kancelariju.

Sudija je došao do sredine kancelarije, oprezno se obazreo i utvrdio da su vrata zatvorena. Stavio je cvikere, počeošao bradu a onda procedi:

— Da, stvar je uređena, Erp. Pretpostavljam da će sve teći u redu.

Zbog čega je došao ovamo? Da li ga je možda dovela nečista savest? Vajat u to nipošto nije mogao da poveruje.

Iz ovih misli trgao ga je sudijin šapat:

— Na vratima dvorišta stoji osedlan konj. To je najbrži koga sam mogao da nađem. Naravno, vašeg nisam mogao nabaviti. Ulica će biti slobodna. Samo jedna sitnica...

Vajat je lagano okrenuo glavu i ravnodušno odmerio sudiju:

— A to bi bilo?

— Najmanje dve hiljade.

— I šta još?

— Ne to je sasvim dovoljno.

Uobičajena cena je pet stotina. Ako je u pitanju čovek boljeg materijalnog položaja, onda hiljadu. Ako je bogat hiljadu petstotina. Vi ste, međutim, ugledan, slavan čovek, pa to staje dve hiljade. Cenim da je to pravično odmerena vrednost.

— To je u svakom slučaju prilično okrugla suma sudijo. Odgovara podmitljivom čoveku kakav ste vi.

Sudija planu. Oblilo ga je rumenilo.

— Treba li to da znači da odbijate? — prosiktao je.

— Vi mora da ste bolesni u glavi, čoveče, ako uobražavate da ja nosim sobom dve hiljade dolara. Da ne pominjemo to da ja uopšte i ne posedujem toliko novaca. No, bez obzira na sve, ne bih žrtvovao ni jedan jedini cent za čoveka kao što ste vi. Gubite se!

Na slepoočnici sudije Gardnera iskočila je debela žila. Adamova jabučica mu je nervozno šetala gore dole. Povukao se dva koraka nazad i počeo izbezumljeno da viče.

— Bedniče, bedniče! Vodite ga, vodite ga!

Kirbi, Haduk i Braun, a za njima i Kalagan uleteše u kancelariju.

— Hajde, vodite ovog čoveka na vešala! — siktao je sudija.

Otvorili su ćeliju i izveli osuđenika na trem.

O pravim vešalima i stratištu nije bilo ni reči. Neko je prosto prebacio preko isturene grede nastrešnice laso, na čijem kraju se nalazila omča.

Na ulici su stajali ljudi jedan uz drugog, tiskajući se da ne propuste pogubljenje.

Vajat je posmatrao gomilu i otkrio lice žene u kojoj je prepoznao vlasnicu pansiona. Nedaleko od nje stajao je vlasnik saluna „Zlatni zapad”. Na suprotnoj strani ulice na tremu stajao je Klejov stric Romi Alison.

Nedaleko, na ulici s leve strane, stajao je sedamnaestogodišnji Rik, najmlađi Klejov brat. Bio je od glave do pete odeven u crno, prekrstio noge i okrenuo maršalu leđa da bi bolje video lica okupljenih radoznalaca. Držao je cigaretu u ustima, a obod šešira navukao do očiju. Kraj njega je stajao brat Met i prkosno gledao maršala. Blizu njih stajao je mršav ćelavi čovek iz hotela u kome je maršal bio smešten. Odmah uz debelog berberina, čija se čela svetlucala na suncu nalazio su gluvi vlasnik krčme i glupo se smeškao.

Vajat Erp je samo dva dana bio u La Punti, a već je poznavao toliko osoba.

Gomila koja je obrazovala polukrug oko trema šerifske kancelarije sada je upravila poglede na čoveka koji je stajao u sredini i približavao se stepenicama trema.

Bio je to Siril Haker, trgovac i gradonačelnik. Zabacio je glavu i počeo da više piskavim glasom.

— Tišina!

Pošto je inače vladala grobna tišina, ovo naređenje delovalo je smešno.

— Gradani La Punte, ja kao

gradonačelnik ovog grada ne mogu a da ne izrazim zadovoljstvo zbog pravične presude koju je sudija Gardner izrekao. Naređujem, dakle, iz tog razloga da se ova presuda i izvrši. Za mene je pravo zadovoljstvo da vidim ubicu drage i dobre Anabele Soltan, kako visi.

Razmetljivi trgovac govorio je u ovom stilu još dosta dugo.

Vajat je posmatrao mnogo lica u gomili, a onda iznenada otkrio i lice Indijanca Ferija. Na ovom, inače bezizraznom licu, videlo se trijumfovanje i poruga.

Šta li ovaj momak ima protiv Vajata, od ovog suđenja? U tom trenutku kroz gomilu se tiskao čovek. Stigao je do gradonačelnika s mukom se probijajući. Bio je to sveštenik Dominiko.

— Gradonačelniče! — povikao je uzbuđeno. — Ja sam tek kada sam stigao iz crkve čuo šta se dogodilo, pa to ne može biti istina. Nećete valjda dozvoliti da ovaj čovek bude obešen ovde, u našem gradu?

Haker se podboči desnom rukom, zabaci glavu i počeo da više piskavim glasom:

— Ja ne znam, oče, kako je moguće da vi sebi uzimate pravo da se mešate u moje nadležnosti?

— Ja ne znam šta vi govorite, gradonačelniče? Nećete valjda tvrditi da imate bilo kakva prava, ili da je vaša nadležnost da izvršite smrtnu presudu nad saveznim maršalom.

Haker lako poblede i nakašlja se.

— Šta vam pada na pamet, mister Domeniko? Nije vaše da tim tonom sa mnom razgovarate. Ovaj čovek je zločinac i umreće! Dosta o tome!

— To je Vajat Erp, mister Haker! — vikao je sveštenik iz sveg glasa. — Ne mogu da dozvolim da se ovde sprovede linč. Niko ne može da mi tvrdi da je ovaj čovek ubio krčmaricu. On za to nije imao razloga.

— Nije imao razloga! — siktao je trgovac. — Šta to pričate, oče? Imao je i te kako! Sudija Gardner nam je na dugačko i na široko, za vreme suđenja, izložio šta se odigralo, tako da je svim prisutnima bilo jasno kao dan. Da ste prisustvovali suđenju, umesto što ste sedeli u crkvi, ne bi ste sada govorili besmislice.

Sveštenik je bio uporan.

— Gradonačelniče, zahtevam od vas da mi te razloge i činjenice iznesete.

Haker pogleda po gomili, a onda stade kao paun i počeo da govori.

— Naravno, zašto bih vam prečutao optužnicu? Pokazalo se da je postojala osnovna pretpostavka a da je optuženi imao neke veze sa ubijenom, to jest da je imao namere da se s njom zbliži, a da ga je ona verovatno odbila. Uvređen, odbijeni se vratio u krčmu kada nikoga nije bilo i ubio ženu nožem. Šta tu još ima da se kaže ili pita? Slučaj je jasan; ovaj čovek je ubica.

Domeniko skrete pogled prema preplanulom Vajatovom licu.

— Šta vi na to kažete, maršale?

— Maršal? — negodovao je gradonačelnik. — Šta vi to govorite oče? Taj čovek više nije maršal. U trenutku kad je osuđen, sve njegove titule i sva njegova zvanja više ne postoje. On je samo momak po imenu Erp, ništa više. Nemojte to gubiti iz vida oče.

— Pitao sam mister Erpa šta na to kaže.

Ledena tišina vladala je u glavnoj ulici La Punte. Erp je sačekao nekoliko trenutaka a onda uzvratio:

— Priča koju je sudija Gardner izmislio potpuno je besmislena. Vaš veličanstveni gradonačelnik a i svi ostali građani u La Puntí dobro znaju...

Na to mali trgovac podiže desnu pesnicu i počeo da viče izbezumljenim glasom:

— Šta ti pada na pamet, čoveče? Ti si osuđen i nemaš više prava ni jednu jedinu reč da kažeš. Kako se usuđuješ da presudu vrhovnog sudije dovodiš u sumnju i nazivaš je besmislenom?

Pater Domeniko se još jednom drznuo da se umeša i posreduje. Uhvatio je gradonačelnika za ruku i povukao ga.

— Mister Haker, zahtevam od vas da ovog čoveka odmah pustite na slobodu. La Punta neće imati nikakvog ugleda niti biti smatrana časnim gradom ako pogubi čuvenog čuvara zakona!

— Možda bi to ipak trebalo nama da prepustite, mister Domeniko.

— Ne, mister Haker, to vama ne mogu da prepustim. Sada mi je jasno da ne gospodarite dovoljno svojim razumom, pa tako niste ni u mogućnosti da svoju dužnost časno i pošteno ispunjavate.

— Vi se usuđujete da me tako vređate! — siktao je trgovac.

— O tome nema govora — uzvratio mu je sveštenik, osećajući da je gomila protiv njega. — No, ja ne mogu da podnesem da ovde u nastupu neosnovane mržnje bude ubijen čovek, ne samo ispravan nego i poznat po tome što je učinio mnogo dobra ovoj zemlji.

— Vi treba da se držite po strani, Domeniko — opominjao ga je gradonačelnik.

Sada se od trema odvojio Rik Alison i prišao svešteniku. Stao je na pola koraka ispred njega i ne vadeći cigaretu iz usta, promrsio:

— Šta vi hoćete, mister Domeniko? Ova stvar se tiče samo gradonačelnika, šerifa i suda. Što se vas tiče, gledajte da u svojoj crkvi držite svoje ovčice na okupu, to je već dovoljno posla za vas. Je li jasno?

Sveštenik steže zube i uzvрати:

— Nije jasno, Rik Alison. Ja se odavde neću maći sve dok ne privolim ljude, čija je ovo briga, da se uzmu u pamet. Kao da su svi pijani. Kako se samo mogu usuditi da jednom saveznom maršalu, za koga svako na hiljade milja odavde zna da je častan i pravičan čovek stave omču oko vrata i to samo zbog toga što neko hoće da zaštititi pravog ubicu.

Na to Rik neobuzdanim pokretom otpljunu cigaretu, nagazi je

čizmom i zabaci šešir na potiljak.

— Šta to trabunjate, Domeniko? Koga hoćete da optužite? Možda mene?

Sveštenik uzmače jedan korak unazad, izvadi maramicu iz džepa i obrisao očnojeno lice.

— Ne urlajte na mene, Rik Alison. Ja sa vama nemam baš ništa. Ovde stojim samo zbog toga što mi je dužnost da sprečim da jedan nedužan čovek bude linčovan.

— Nedužan čovek? On je pogani ubica! Ubio je jednu ženu. Osim toga, svako od nas zna da ima još mnogo što šta na savesti. Šta se dogodilo dole u Tombstonu, a? Zar nije poslao veći broj dobrih momaka na onaj svet? A da ne govorimo koliko je drugih dobrih momaka izbacio iz čizama. Ne, ne, nemojte ništa uobražavati oče, uhvatili smo onog pravog. A sada se, molim vas, držite po strani kako ne bi ste oprljali prste.

Gradonačelnik se uspravi i počeo da viče iz sveg glasa.

— Hej, pomoćniče šerifa, Kirbi! Naređujem vam da se pobrinete za to da presuda bude konačno, bez ometanja izvršena. Zbog toga zahtevam da uklonite sveštenika odavde.

— Molim vas, oče, morate se ukloniti odavde.

— Ostavite me na miru, Kirbi.

— Žao mi je — zbunjeno uzvрати pomoćnik šerifa, dokopa sveštenika za ruku i odvuče, praćen glasnim smehom prisutnih.

U La Punti niko nije bio spreman da pomogne svešteniku. Osim toga, svi su zazirali od Kleja

Alisona, a ovo je bez svake sumnje sve bilo Alisonovo maslo, odnosno preciznije rečeno, maslo Kleja Alisona. Bez obzira na to, od njega nije bilo ni traga. Kao i uvek kad su njegove zamisli i želje bivale sprovedene u delo, nije bio tu. Pretpostavljalo se, među čuvarima zakona, da on tako čini zbog toga, da ako do nečega ipak dođe i pozovu ga na odgovornost, može da dokaže da u kritičnom trenutku nije bio na mestu zločina ili razbojništva. Baš tako je bilo u Dodž Sitiju, Fort Vortu i drugim gradovima.

Neočekivano se kroz gomilu probi Indijanac Feri, pope uz trem i stade pored Vajata Erpa. U očima mu se ogledala užasna, gotovo neljudska mržnja. Pre nego što je bilo ko mogao da ga spreči, pljunuo je osuđeniku u lice. Ni sledeću akciju čuvari nisu mogli da spreče. Vajat je zamahnuo vezanim rukama i žestokim udarcem bacio crvenokošca u prашinu.

Tek posle toga mogli su Haduk, Braun i ostali da se umešaju. Uхватili su osuđenika i povukli ga nazad.

Feri je ležao na zemlji. Leva strana lica mu je bila sva krvava, jer je pri padu zgulio kožu. Ustao je i pokušao da se izvuče iz gomile.

Čoveku iz Misurija kao da je pala koprena sa očiju:

— Ovaj Indijanac je ubio Anabelu!

Odjednom je maršalu Erpu sve bilo jasno kao dan. Indijanac Fe-

ri je bacio oko na lepu Anabelu i doživeo da ga ona u maršalovom prisustvu istera napolje. To nije mogao da preboli. Pošto nije imao nikakvih izgleda kod lepotice, ubio je. Sve je to sada jasno moglo da se čita na Ferijevom licu njegovim kao ugalj crnim očima.

Vajat Erp okrete glavu i munu Kalagana koji ga je grčevito držao za lakat.

— Kirbi!

Pomoćnik šerifa koji je stajao iza njega, upita preko volje:

— Šta se dogodilo?

— Gde je Klej Alison?

— Šta te se tiče? Ovde nemaš šta ni da tražiš ni da pitaš.

— Gde je Klej Alison?

Gradonačelnik je pokušavao svojim piskavim glasom da nadviše žagor na ulici.

— Šta se sada tamo gore događa? — upitao je Kirbija. Ovaj mu uzvрати:

— Tražio je Kleja.

— Kleja?

Rik Alison pogleda prema osuđeniku.

— Šta hoćeš od Kleja, Erp?

— Dovedi tvog brata, Rik. Moram nešto da mu kažem.

— To bi ti odgovaralo, zar ne? Ništa od toga, amigo, ti trikovi kod nas ne pale.

Negde iz pozadine čuo se Ferijev glas:

— Obesite ga konačno.

— Da, obesite ga — umešao se sledeći, a onda su svi kao u horu vikali: — Obesiti, obesiti!

U tom trenutku ulicom odjeknu pucanj.

Larma zamuče, a svi okupljeni okrenuše glavu u pravcu odakle je pucanj došao.

Preko, na tremu trgovine mešovitom robom stajao je Franko Domeniko, sveštenik. Držao je sačmaricu na gotovs i vikao:

— Gradonačelniče, zahtevam još jednom od vas da ovog čoveka pustite na slobodu.

Vajat je dobro znao da sveštenik nije čovek koji bi ga mogao izvući odavde. Ono što je Domeniko učinio bilo je više nego rizično, ali je to bio maksimum. Već u sledećem trenutku, odjuriće ga odavde, možda čak i udarcima.

Maršal je grozničavo razmišljao. Ovo je odlučujući trenutak, trenutak kada je pažnja svih uperena u drugom pravcu. Tako nešto se ne sme propustiti!

Levo kraj njega stajao je Haduk, nešto koso napred Kirbi, desno njega najverovatnije džinovski tesar, a neposredno iza leđa, verovatno Braun.

Najopasniji, bez sumnje je bio kovač, jer je bio brži od tesara i opasniji.

Morao je da dejstvuje munjevit, ukoliko hoće da iskoristi šansu.

Iznenada je podigao vezane ruke, skupio ih u pesnice i svom žestinom udario Haduka po glavi. Sledeći potez mu je bio da udarcem noge odbaci Kirbija sa trema, onda je naglo učinio polukret telom i pogodio vezanim rukama tesara.

Tek tada je Džoni Braun reagovao. Potegao je revolver iz opasa, ali mu je Vajat blagovreme-

no izbio oružje udarcem noge, a onda pravim panterskim skokom uleteo u kancelariju, zalupio vrata za sobom i spustio rezu. U trenutku kada se ustremio prema svom opasaču, puščani metak razbi prozorsko okno.

Vajat je već izvukao bantlajn iz futrole, stavio ga je u pojas, a onda izvukao i drugi revolver, pa potrčao prema dvorišnim vratima. Dojurio je do kapije, otvorio je, pa se opet vratio i džinovskim skokom se prebacio preko ograde i utrčao kroz otvoreni prozor u šerifovu kuću. Ušao je pravo u spavaću sobu Kirka Šanona. Ostavio je prozor otvoren, a otvorio vrata prema hodniku i osluškivao. Dole na kapiji su se čuli žestoki udarci.

Neće potrajati ni nekoliko minuta, a gonioci će provaliti vrata. Osim toga, svakog trenutka mogu da nađu i gonioci s druge strane. Vajat je napustio spavaću sobu i na vrhovima prstiju krenuo duž zid kako drveni pod ne bi škripao.

Tu se nalazila mala prostorija a do nje uzane sporedne stepenice koje su vodile dole na ulicu. Maršal proviri kroz prozorčić na glavnu ulicu. Tamo je vladala tako neopisiva gužva kao u mravinjaku. Pošto šerifska kancelarija nije imala nastrešnicu, mogao je dobro da vidi šta se dešava.

Zajapuren od gneva i straha, Siril Haker je mlatarao rukama i sve vreme vikao nešto nerazumljivo. Haduk i Braun su trčali gore-dole. Bezuba vlasnica pansiona

je uhvatila maglu, a ni braće Alison nije bilo tu.

Udarci na vrata postajali su sve jači. Konačno se čulo krckanje, škripanje i tresak.

Gonioci su provalili vrata.

Vajat obrisa vezanim rukama čelo i obazre se oko sebe. Prokletstvo! Kada bi bar mogao da se oslobodi lisica, nekako bi se branio. Međutim, ovako, sa ovim teškim metalom na rukama, bio je onesposobljen.

Šta li je sa ovim ljudima ovde? Kako su mogli da dozvole pa čak i da rade na tome da jedan savezni maršal bude ovde ubijen?

Vajat nije imao nikakvih iluzija. Znao je dobro da ovo što se danas ovde događalo nije bilo retkost na Zapadu. Dobro se sećao slučaja šerifa Borga, koga je razdražena gomila linčovala, pošto ga je sudija optužio za ubistvo jedne sugrađanke. Tek mnogo kasnije, kada, je šerif proveo pod zemljom niz godina, ispostavilo se da pedesetšestogodišnji šerif Borga nije imao nikakve veze sa ovim ubistvom. Počinila ga je jedna žena. i to iz ljubomore.

I u Vajomingu se nešto slično dogodilo: tamo je 23. jula 1881. godine sudija Džeferson osudio na smrt dvadesetsedmogodišnjeg pomoćnik šerifa Maksvela Goldvotera, jer je tobož u nefer dvoboju ubio sina gradonačelnika. Tek nekoliko godina posle izvršenja presude nad Goldvoterom, izdajom je otkriven pravi ubica.

U južnim državama slične stvari su se događale još mnogo češ-

će. Kada se masa podstakne i razgnevi, granica nije bilo.

Ovde, u ovom graničnom gradiću La Punti vladao je zakon Kleja Alisona. Ko mu se našao na putu, morao je biti uklonjen, ma ko bio. Čudno u svemu tome bila je činjenica što kockar pri tome ne bi nikada sam vadio kestenje iz vatre. Uvek bi se vešto izgubio kada je postajalo previše vruće, ili kada je neka odluka već done-sena, iako mu je išla na ruku. Upravo zbog toga nikada do sada nije moglo da se dokaže da je za nešto neposredno kriv.

Tako je i ovog puta bilo. Kada je presuda izrečena, napustio je sudnicu. Mogao je to da dozvoli, jer je znao kako će se stvari odvijati.

Dole su ljudi provalili u kancelariju. Videli su otvorena dvorišna vrata i kapiju, pa su za trenutak poverovali da je zatvorenik pobegao niz uličicu.

Ta zabluda je mogla samo kratko da traje. Uostalom, druga grupa je već provalila u kuću u kojoj se prikrio. Računao je s tim da će pretražiti sve, iako šerif nije bio tu. Tačno! Već su se čuli koraci na stepeništu.

Maršal je osetio kako mu znoj izbija na sve pore. Povukao se u udubljenje vrata i izvukao svoj bantlajn-specijal iz pojasa.

Samo jedan čovek se popeo na gornji sprat. Otvorio je vrata spavaće sobe, a onda tabanao kroz hodnik. Odmah zatim otvorila su se vrata prostorije gde je Vajat stajao pritajen. Maršal ugleda ve-

liku mrku ruku prekrivenu majama. Bila je to ruka pomoćnika šerifa Kirbija. Otvorio je vrata i pogledom odmeravao prostoriju. Da li mu je to dovoljno? Hoće li se vratiti?

Ne, Kirbi pođe lagano napred prema prozoru. Maršal nogom zatvori s treskom vrata a onda Kirbiju nasloni revolver na leđa.

Okamenjen pomoćnik se ukopao na mestu.

— Ni glasa! — Vajat je gurao pomoćnika napred, govoreći mu.

— Hajde, prema prozoru!

Kirbiju je bilo potrebno pet sekundi da se povрати i pribere.

— Nećete se usuditi valjda da me ustrelite, maršale?

— Baš ljubazno od vas što ste se setili da sam ja maršal, Kirbi. Hajde, na prozor.

Uplašeni pomoćnik šerifa je učinio ono što mu je naređeno.

— Sada ćete povući zavesu nazad i odškrinuti prozor. Posle toga ćete pozvati gradonačelnika i saopštiti mu da je gore sve u redu.

Kirbi potvrdno klimnu glavom.

— Ako se usudite da izgovorite bilo koju izdajničku reč ili date Hakeru neki znak sa vama je gotovo. Odzvoniće vam. Uveravam vas da ću svoj život prodati što mogu skuplje. Pre svega zbog toga što sam nedužan, što vi dobro znate. Dužnost mi je da se održim u životu. Po meni vi ste običan razbojnik i ne moram imati nikakvih obzira, napred!

Kirbi se ukopao u mestu. Maršal mu nasloni još žešće revolver-

sku cev na rebra i otkoči oružje.

— Neću više da čekam!

Pomoćnik šerifa povuče zavesu i htede da otvori prozor.

— Nemojte se praviti slabijim nego što ste. Otvarajte prozor i to brzo.

Kada je Kirbiju konačno uspeo da otvori prozor sa ulice dopre paklena larma.

— Hajde, zovite gradonačelnika!

— Ne vidim ga.

— Eno ga stoji iza Kalagana, pogledajte bolje. Hajde, zovite ga!

— Gradonačelniče!

— Glasnije — naredi Vajat.

— Gradonačelniče!

Haker je konačno okrenuo glavu.

— Šta se dogodilo, Kirbi? Jeste li ga našli?

— Ne...

Vajat je još jače pritisnuo cev revolvera u Kirbijeva rebra, tako da je i sam osetio bol u rukama.

— Ne, gradonačelniče, ovde gore ga nema.

— To sam i pomislio. Mora da je pobeo kroz dvorište.

Kirbi je zatvorio prozor i hteo da se okrene.

— Navucite zavesu — naredi mu maršal.

Pošto je pomoćnik šerifa poslужao i navukao zavesu, ostao je da stoji ukočen, okrenut prema prozoru.

— Tako, a sada se okrenite.

Kirbi ovoga puta posluša.

— Izvucite desnom rukom ključ iz pojasa i otvorite mi lisice.

Istoga časa sva krv nestade iz Kirbijevog lica.

— Nemam ključeve, maršale —
promućao je.

Vajat ponovi kroz stisnute zube:

— Dajem vam tačno pet sekundi vremena, Kirbi. Ako me onda ne oslobodite lisica, umrećete ovde na ovom mestu.

Čelo pomoćnika šerifa bilo je orošeno krupnim graškama znoja.

— Kunem vam se, maršale! Evo, podići ću ruke gore, a vi možete da me pretražite. Nemam ključ.

Vajat je na trenutak ispitivao izraz Kirbijevog lica.

Ovaj čovek je izgleda govorio istinu.

— Znam sigurno da ste svojom rukom zaključali lisice. Gde je ključ?

— Gradonačelnik mi ga je uzeo.

— Haker? Kako mu je to palo na pamet?

— Rekao mi je da moram da mu dam ključ. Hteo je da bude potpuno siguran.

Vajat je shvatio. Prepredeni trgovac je smatrao da postoji mogućnost da osuđenik dođe u situaciju da savlada pomoćnika šerifa, pa mu je zato i uzeo ključ. Da bi sprečio maršala da se oslobodi, uzeo je ključ od lisica.

— U redu — procedio je čovek iz Misurija kroz zube, a onda neočekivano zamahnuo vezanim rukama u kojima je držao revolver i pogodio Kirbiju u vrh brade. Ovaj se krkljajući sručio onesvešćen na pod.

Vajat otkide komad stolnjaka, veza njime Kirbiju usta a onda mu opasčem zaveza ruke na leđima. Pošto je to obavio vezao

mu je i noge, a zatim ga odvuкао do spavaće sobe i još jednom vezao za nogu kreveta. Na taj način pomoćniku šerifa nije bilo moguće da na bilo koji način skreni pažnju na sebe ili umakne.

Vajat je otišao da pogleda kroz prozor šta se zbiva na ulici. Gomila na ulici se bila razila. Ljudi su najverovatnije krenuli u poteru za odbeglim osuđenikom.

Gde li je Haker? Na suprotnoj strani ulice, nešto koso, nalazila se sveže okrećena zgrada a u njoj trgovina mešovitom robom. Da li je tamo, ili kruži ulicama?

Čovek iz Misurija nije mogao da pretpostavi da se ovaj zao čovek usudio da krene u poteru, jer Haker iako razmetljiv, u osnovi je bio kukavica. Zbog toga je čak gotovo bio uveren da se pritajio negde u svojoj kući.

Kako da stigne do tamo? Trebalo bi preći glavnu ulicu, što je skopčano sa velikom opasnošću. Njegovi gonjoci bi bez zazoru i opomene pucali čim bi ga primetili.

Uprkos svemu, nije smeo da gubi vreme. Morao je što pre da se oslobodi lisica.

Prišao je ivici pomoćnog stepeništa i pogledao dole. U kancelariji je izgleda sve bilo mirno.

To ga nije mnogo čudilo, jer ljudi naravno nisu došli na pomisao da bi se zatvorenik mogao pritajiti baš u šerifskoj kući. To što se Kirbi popeo uz step-

nice, najverovatnije je bilo iz radoznalosti da vidi kako se njegov pretpostavljeni smestio, kako mu je u stanu.

Maršal je oprezno silazio stepenicu po stepenicu, držeći sve vreme revolver na gotovs. Kada je stigao dole u hodnik zastao je i napregnuto osluškivao.

Svuda je vladala tišina. Lakotom je odgurnuo vrata koja vode u kancelariju.

Nigde nikoga! Vrata koja vode u dvorište bila su zatvorena, a vrata prema ulici odškrinuta. Prišao je oprezno prozoru i pogledao na ulicu.

Video je napolju dvojicu kako trče sa revolverima u rukama: Haduk i Braun.

Na suprotnoj strani ulice ugledao je trojicu derana kako upravo ulaze u jedno dvorište držeći takođe oružje.

Primetio je na čiviluku, neda-leko od vrata, jedan stari smeđi kaput i šešir. Dokopao ga je stavio na glavu, a kaput prebacio preko ramena.

Mora da rizikuje. Drugog izbora nema! Krajnje oprezno je otvorio vrata pogrbi se i izašao na trem, a onda najbrže što je mogao prešao na suprotnu stranu ulice. Prešao je ulicu tačno na mestu gde se nalazio lokal gluvog krčmara. Oprezno je odškrinuo krilo i provirio u praznu krčmu.

Vlasnik je najverovatnije i sam krenuo u poteru za odbeglim maršalom Erpom.

Vajat uđe u hodnik i u tom

trenutku ispred prozora ugleda šešir. Prokletstvo, tamo neko stoji!

Sačekao je pun minut, pa pošto je šešir i dalje tamo stajao, krenuo je u tom pravcu na vrhovi-ma prstiju. U trenutku kada je maršal tamo stigao, čovek čiji je šešir samo mogao da vidi izgleda da je odlučio da se vrati u kuću. Mašio se za kvaku i u pravom smislu te reči uleteo Vajatu u naručje.

Maršal ga dočeka sa dva žestoka udarca pesnicom. Čovek se otkotrlja ošamućen, pade na pod i ostade da leži bez svesti.

Bio je to gluvi krčmar. Držao je sačmaricu u ruci, kojom je očigledno hteo da puca na odbeglog Erpa.

Vajat mu oduze pušku, otrča u dvorište i baci oružje iza nekog sanduka. Prišao je zatim visokoj ogradi, privukao jedan prazan sanduk, popeo se na njega i prebacio u susedno dvorište koje je pripadalo gradonačelniku Hakeru.

U dvorištu nije bilo nikoga, a vrata koja su vodila u kuću bila su otvorena. Dva mala mačeta otimala su se oko jednog zamotuljka, na stepenicama koje vode u kuću. Preskačući zid, maršal je povredio desnu nogu. Osetio je oštar bol, koji ga je gotovo paralisao. Međutim, morao je napred. Radilo se o životu ili smrti. U nekoliko koraka, potiskujući bol stigao je do kuće, oslušnuo, a onda prošavši pored mačaka ušao u hodnik. Sa-

mo što je ušao, kad začu, na spratu, korake. Neko je silazio niz stepenice.

Uz gotovo natčovečanske napore, suzbijajući bol, Vajatu je uspelo da stigne do kuhinjskih vrata i da se u njima pritaji.

Čuo je sada korake u hodniku. Bio je to Haker. Poznao je njegov hod.

Trgovac je prošao pored kuhinjskih vrata i zastao na vratima prema dvorištu, duboko uvlačeći vazduh. Vajat je mogao iz svog skrovišta da ga vidi.

Kepec je žmirkao, gledajući sunce, a onda se mašio za džep, vadeći časovnik.

— Evo, već je podne. Prokletstvo, trebalo bi da idem da jedem. Kada bi bar onog psa već uhvatili!

Vajat mu na vrhovima prstiju pride iza leđa.

— To zadovoljstvo vam neću prirediti, Haker!

Trgovac se trže kao pogođen gromom. Drhtao je celim telom kao jasika, ali se nije okretao. Najzad, posle nekoliko beskrajskih trenutaka, promrsio je gotovo potpuno nerazgovetno:

— To ne može biti istina, to mora da je utvara!

Naglo se okrenuo. Prvo što je video bila je cev revolvera, koju je maršal uperio u njega.

— Jeste, Haker, istina je. Hajdete u kuću.

— Ne! — mucao je kepec. — To ne može biti istina.

— Ali...

Vajat bučno otkaći oružje.

Trgovac pođe ispred njega u kuću dok su mu kolena klecala.

— Tako, a sada ćete mi otključati ove manžetne!

— Ja? — mucao je Haker, a onda se naglo pribrao. Na usnama mu je zaigrao pakostan osmeh. — Na pogrešnu kartu ste zaigrali Erp. Znae dobro da ja nemam ključ. On se nalazi kod pomoćnika šerifa.

— Nije istina, Haker, ja znam da je ključ kod vas.

— Niste u pravu! — povika gradonačelnik gnevno.

Maršal nije smeo da gubi vreme. Morao je da dejstvuje. Podigao je obe ruke i udario podmuklog trgovca po glavi.

Haker vrisnu, okrete se dva puta oko svoje ose, a onda svom žestinom nalete na kuhinjski sto. Naočari su mu pale s nosa. Posmatrao je Vajata zakrvavljenih očiju, sitnih kao u pacova. U pogledu mu se videla mržnja pomešana sa strahom.

— To ćete zažaliti, maršale!

— Oho, sada se i vi sećate toga da sam ja maršal. Tako, a sada ključ na sunce, inače ću od vas načiniti iverke za potpalu.

Haker je uplašeno uzmicao.

— Ali ja nemam ključ! — ječao je, glave uvučene u ramena. Brada mu je upadljivo podrhtavala.

— Bedni lupežu, nemojte pokušavati da me ovde zadržavate. Znam tačno da ste uzeli ključ od Kirbija.

— Da, da, to je tačno, ali sam

ga predao Kalaganu, verujući da je kod njega sigurnije.

U dva koraka Vajat Erp se našao ispred njega i uhvatio ga za jaku tako da je trgovac jedva hvatao vazduh.

— Bedni kepecu, ako pokušate da me obmanete...

— Kunem vam se! Kod Kalagana je. Stavio je ključ u levi džep košulje. Nema deset minuta da sam predao ključ tu ispred kuće na ulici. Kunem vam se životom svoje ćerke, mog voljenog deteta.

Vajat ga naglo pusti.

— Gde je vaša kći? — upitao je brzo.

— Marčela, moje dete? — mucao je trgovac.

Da, nemojte me zadržavati. Gde je ona?

— Gore je u svojoj sobi. Hteo sam da bude po strani daleko od neprijatnih stvari. Čita knjigu. Znate, ona će postati umetnica. Da, to je moj životni cilj, to sam obećao svojoj ženi pre nego što je zauvek sklopila oči...

— Poštedite me svojih priča.

Vajat je pritisnuo trgovca uz zid, skinuo peškir sa kuke i vezao Hakeru usta.

Podmukli čovek je bio suviše uplašen, da bi se usudio da zove u pomoć ili se odupre. Tako je maršal, iako sa rukama u lisicama, uspeo da trgovcu veže ruke gajtanom od zavesa, a noge kaišem od pantalona. Pošto je to obavio, ugurao je trgovca u ostavu, a onda zaključao vrata.

Gotovo nečujno se popeo uz

stepenice i iznenada ugledao devojkicu.

Marčela je bila debeljuškasta, s lepim dečjim profilom. Sedela je u očevoj naslonjači zadubljena čitanjem. Videvši ovu simpatičnu dvanaestogodišnjicu devojkicu maršal odustade od ove prethodne namere. Imao je, naime, u planu, da gradonačelnikovu ćerku povede kao taoca. Odbacio je tu pomisao čim je ugledao ovo dete. Vрати se istim putem uz stepenice, siđe u prizemlje, a onda kroz prozorčić na ulaznim vratima osmotri ulicu.

Ispred šerifske kancelarije se ponovo okupila grupa ljudi živo raspravljajući. Svi su govorili u glas i mahali rukama. Vajat je uzalud pogledom tražio među njima tesara Kalagana.

Ne, nije smeo na ulicu, sada nipošto. Prvi koji bi ga prepoznao pucao bi bez dvoumljenja.

Napustio je gradonačelnikovu kuću kroz dvorište, otvorio je kapiju i pogledao ulicu. Odlučio je da skrene desno prema reci.

Hodao je pogrbljen, glave uvučene u ramena, jer je računao sa tim da će ga neko videti. Uspeo mu je ipak da neprimećen stigne do puteljka koji vodi prema reci. Kada je bacio pogled levo primetio je dvojicu ljudi na uglu glavne ulice kako motre na sve strane. U tom trenutku njemu su bili okrenuti leđima. Možda ako bi bio dovoljno brz mogao bi da pređe ulicu, a da ga ne primete. Baš kada se spremao da potrči jedan od dvojice načini po-

kret kao da će se okrenuti, ali Erp se brže, bolje saže, kao da mu nešto nije u redu sa levom čizmom. Krajičkom oka mogao je da motri na ugao i čoveka koji se okrenuo. Ovaj srećom ništa nije primetio, nego je nastavio da gleda u drugom pravcu. Maršal je krenuo, pošto više nije smeo da se osvrće na onu dvojicu, počeo je tobož da hramlje i zamakao u jednu kapiju.

Svevišnji! Ušao je u konjušnicu. Kroz otvorena vrata ambara video je nekolicinu ljudi kako pokušavaju da obuzdaju ždrepcu koji je divlje udarao kopitama i propinjao se. Očigledno se odupirao da ga uvedu u štalu. Maršal je to morao da iskoristi. Utrčao je kroz otvorena vrata u kuću. Na nesreću, u hodniku je vladao mrak kao u rovu. Pipajući zid, stigao je do vrata koja je oprezno odškrinuo. Tu je video čoveka za stolom kako bučno srće supu.

Brzo se povukao nazad i počeo dalje da opipava zid u hodniku. Iz iskustva je znao da se gotovo na kraju svih hodnika opet nalaze neka vrata. Tako je bilo i ovde. Međutim, vrata nisu htela da popuste pod pritiskom. Pokušao je još jednom, s rukama u lisicama, što mu je otežavalo posao, ali bez uspeha. Vrata su bila zaključana.

Levo su vodile stepenice na gornji sprat. Počeo je da se penje, gotovo prilepljen uza zid. Ova mera predostrožnosti mu nije mnogo pomogla, jer je jedan

od središnjih stepenika jezivo zaškripao. Vajat se ukopao u mestu i napregnuto osluškivao.

Ništa se nije dogodilo. Krenuo je dalje. Kada je stigao na sprat, primetio je da hodnik na strani okrenutoj prema dvorištu ima prozor, prišao mu je i na svoju veliku radost otkrio da je uz glavnu kuću dograđena manja zgrada, sa krovom koji se nalazio na samo četiri jardi ispod prozora. Brzo je zakoračio preko simsa i skočio na krov. Čuo se mukli tresak, koji se nije mogao izbeći. Brzo se prilepio uz krov i osluškivao. U kući je još uvek bilo sve tiho, samo je iz dvorišta dopirala galama ljudi koji su se, verovatno, još uvek nosili sa neobuzdanim ždrepcem.

Vajat je puzao preko krova napred do same ivice, nagnuo se preko nje i video lepo uređen vrt. U njemu nije bilo nikoga. Kliznuo je sa ivice kriva dole na zemlju, a onda povijen išao između žbuna do ograde. Ugledao je zgradu za koju je mislio da se nalazi mnogo dalje, kuću porodice Alison!

Preskočio je nisku ogradu vrta, pretrčao preko široke čistine, pa onda prošao pored dvorišta do prolaza između dveju kuća kroz koji se moglo stići na obalu reke. Čuo je korake sa reke, prikrrio se iza jednog žbuna i osluškivao. Bio je to dečak koji je prolazio zviždeći. Vodio je na uzici malog psa.

Maršal je sačekao da dečak prođe, pretrčao na drugu stranu

i preko ograde se prebacio u vrt ispred Alisonove kuće. Pošto je sve morao da čini veoma brzo, potcenio je visinu ograde i zakačio se čizmom za ivicu. Našao se na zemlji. U istom trenutku zao-rilo se divlje lajanje psa. Životinja se približavala. Vajat je čučao na zemlji i šaputao:

— Hej, Bili, dođi ovamo, to sam ja.

Pas momentalno zamuče. Vajat se uspravi i pođe prema kući.

Kao i uvek, vrata su stajala otvorena. Ušao je u hodnik i osluškivao.

Prvo mu se učinilo da nema nikoga, a onda mu je do ušiju dopro neki poznat šum, kao da neko repetira vinčesterku. Šum je dolazio iz starčeve sobe.

Vajat se šunjao napred kao Indijanac, a onda naglo gurnuo vrata revolverom.

Četiri koraka ispred njega stajao je čovek koga je u tom trenutku ovde najmanje očekivao: Klej Alison!

Klej je držao vinčesterku u levoj ruci i posmatrao Vajata više iznenađeno nego uplašeno.

Nekoliko trenutaka vladala je grobna tišina. Vajat je preleteo pogledom po sobi i utvrdio da u njoj nema nikoga izuzev Kleja. Čak je i starčeva naslonjača bila prazna.

Najzad čovek iz Kolorada pokrete usne.

— Helo Vajat.

— Helo Klej.

Alison spusti pogled na težak revolver u maršalovoj ruci.

— Hoćete da me ustrelite?

— Zar sam ja Klej, Alison? — uzvрати mu maršal odlučno. — Zar sam prestupnik koji drugome namešta kljuse, zato što mu nije po volji?

— Ako time hoćete da kažete da ja snosim krivicu za vašu presudu u zabludi ste. Šta ja imam sa smrću Anabele Soltan?

— To bih upravo hteo da saznam, Kleje Alisone.

Otpadnik spusti pušku na kotonu i razvuče lice u osmeh.

— Prokletstvo! Baš bi me zanimalo kako vam je uspelo da umaknete gomili.

Osmeh mu je ostao zamrznut na licu kada je video lisice na Vajatovim rukama.

Zazviždao je kroz zube.

— Hej, pa ta stvarčica deluje prilično metalno! S njom nećete daleko dospeti.

— Prepustite tu brigu meni.

Klej se maši za džep kaputa i izvuče iz njega cigarilos. Palidrvce je kresnuo o zid, a onda pri-neo plamen.

— Džejn Fulton je bila ovde i rekla mi da ste se na ranču raspitivali za mene. Da nije toga, najverovatnije ne bih ni dolazio u grad.

— Ako time hoćete da kažete da sa ubistvom Anabele nemate ništa...

— Ja sa tim doista nemam ništa! — povika Klej, ne uspevši da se savlada. — Prema onome što sam na suđenju čuo, dokazano je da tu ženu vi nosite na savesti.

Vajat pođe četiri koraka napred i zastade ispred samog Kleja.

— Nemojte sebe činiti smešnim, Klej. Sada smo nas dvojica sami. Vi veoma dobro znate da ja sa ubistvom krčmarice nemam ništa. Bilo bi dobro za vas kada bih i ja bio tako siguran u vašu nedužnost.

— Šta? Da nećete možda da tvrdite da sam možda ubio devojku?

— Ne, vi to niste učinili svojom rukom, Klej. Međutim, ne znam da vi možda ne stojite iza ubice.

— Ne razumem o čemu vi to govorite, Erp. Pored najbolje volje doista ne mogu da proniknem u to ko je devojku poslao na onaj svet...

Klej nije završio rečenicu. Bilo mu je jasno da se odao. Ovim je priznao da nipošto ne sumnja da je maršal ubio ženu. U stvari, taj zločin poslužio mu jedino kao sredstvo u borbi protiv maršala.

— Ja ću vam reći ko je ubio devojku, Klej. Bio je to crveni Feri.

— Feri. Kako ste to otkrili?

— Moja stvar. Tek, on je počinio zločin.

— Onaj melez?

Pretpostavljao sam da je Feri melez, iako je tvrdio da je čisto-krvni Indijanac.

— Zbog čega je ubio Anabelu?

— Pretpostavljam da vi to bolje znate od mene.

Nekoliko trenutaka ponovo je zavladala tišina. Cigarilos u ustima Kleja Alisona se ugasio. **ta-ko da se po sobi širio neprijatan**

oštar miris ohlađenog duvana. Iznenada odmetnik zviznu dva put kroz zube. Bio je to neki čudan zvižduk, koji je maršal poznavao. Čuo ga je u Taskosi i Fort Vortu. Bio je to signal Alisonovih.

Verovatno Klej nije bio sam u kući. Neko od njegove braće ili prijatelja nalazio se u blizini.

Maršal nije dugo ostao u nedoumici. Na gornjem spratu kuće čuo se tup udarac nekog predmeta, a onda koraci u hodniku. Vajat je znao da ni sada ne sme da gubi vreme. Neočekivano zamahnuo je revolverom i pogodio Kleja u slepoočnicu. Teško ošamućen, otpadnik se zanese unazad pokušavajući da se uhvati za komodu, međutim kliznuo je niz nju i pao na pod.

U tri koraka maršal se stvorio kod prozora, prebacio preko otvora i trčao praćen psom kroz vrt. Stigao je do ograde okrenute prema obali i prebacio se preko nje.

Pas je stajao, posmatrajući ga i mašući repom. Iz kuće je odjeknuo zvižduk i životinja se vratila.

Vajat je nastavio dole prema obali, idući pored šipražja i iznenada otkrio čamac koji je samo bio nasukan na obalu. Odmah je uskočio unutra. Mali kanu se lju-ljuškao na vodi, kad ga je Vajat gurnuo, i uzeo veslo da se odmakne od peskovite obale. Vozio je čamac nedaleko od obale, tako da ga je šipražje prikrivalo.

Opreznim, mirnim zaveslajima odmicao je od opasnog mesta i

stigao je do spruda nalik na poluostrvo, ponovo je navukao čamac na peskovitu obalu, a onda zaklonjen granama krenuo napred. Pred njim se nalazilo dvorište otvorene kapije prema obali. Iz daleka su sa vode dopirali glasovi. Verovatno je Alison posumnjao da je Vajat šmugnuo prema reci.

Ovde u šipražju ne sme da ostane niti da tu ostavi čamac jer će ga to odati. Zbog toga je posle kratkog razmišljanja vratio kanu u vodu i svom snagom ga odgurnuo od peščanog spruda. Odmah ga je uhvatila struja i povukla prema sredini reke.

Odjeknuo je pucanj puške. Verovatno su gonjoci primetili čamac i verovali da se begunac u njemu nalazi.

Čamac je i dalje plovio nošen maticom, ali je ubrzo počeo da se naginje na jednu stranu. Puščani metak probio je korito i voda je prodirala unutra.

Zaklanjajući se iza šipražja, Vajat je grabio prema dvorištu, a zatim šmugnuo u senku nastrešnice. Tu se pritajio iza starih prevrnutih kola. Učinio je to na vreme, jer je iz šupe upravo izašla jedna žena.

Bila je prilično visoka, zapuštenog izgleda, sa sivom maramom na glavi. Nosila je dve kofe u pravcu kuće.

Sačekao je da uđe unutra, a onda krenuo za njom. Bilo mu je najznačajnije da nekako prebrodi dan i sačeka večer. Moraće

da potraži Kalagana kad padne mrak. Pre toga nikako nije mogao. Tek kada mu ruke budu slobodne moći će da smatra da je najteže prebrodio.

U žurbi nije bio dovoljno oprezan, pa je u mračnom hodniku prevrnuo neki predmet na koji je naleteo. Čuo se tresak. Bila je to kofa koju je žena unela u kuću tu ostavila.

Iza Vajata se otvoriše jedna vrata i pred njim se stvori čovek s puškom u ruci. Bio je srednjeg rasta, dežmekast, snažne četvrtaste brade. Rukavi na košulji su mu bili podvrnuti, tako da su mu se videle snažne mišice. Bio je to nadničar Hank Farlinger. Zbog krađe je dva puta sedeo u zatvoru u La Punti i nije baš uživao najbolji glas u gradu. Sada mu se učinilo da je došao njegov zvezdani trenutak.

— Grom i pakao, pa to je neverovatno! Meri, znaš li kakvu smo ptičicu uhvatili? Nikog drugog do Vajata Erpa! Onog čoveka koga je sudija Gardner zbog ubistva osudio na smrt. Malo pre sam čou od Frenka da je uspeo da umakne.

Vajat, koji pri sebi nije imao oružje, ili bolje rečeno ne u rukama, oštro odmeri dangubu.

Šta da čini? Da li da se usudi da nasrne na njega? Farling se nalazio udaljen na oko sedam jardi. Bilo je to rastojanje suviše veliko da se ne izloži opasnosti da ga ovaj ustreli.

— Meri! — doviknuo je Far-

linger svojoj ženi, koja je sada stajala iza maršala. — Uzmi našem prijatelju te dve pucaljke iz opasača. Budi oprezna! On je sposoban i spreman na sve. Obidi ga i samo ispruži desnu ruku da izvučeš oružje. — Onda se obratio maršalu: — Ako bi ste nešto preduzeli, Erp, ustreliću vas bez oklevanja. Uveren sam da će Klej Alison žrtvovati lepu sumu za vašu glavu.

Bilo je suviše rizično sprečiti ženu da ga razoruža, pa je Vajat, hteo ne hteo, morao da je pusti.

— Tako, a sada dignite ruke u vis, Erp. Uostalom, vezane su vam pa nema brige. Napred u onu prostoriju.

Maršal nije imao kud. Morao je da posluša. Ugurali su ga u ostavu bez prozora, zatvorili teška vrata i navukli rezu.

Zatvoren! Dakle, sve je bilo uzalud!

Iz hodnika je dopirao grohotni Farlingerov smeh.

— Ulovili smo ptičicu, ženo! — Zadovoljno je trljao ruke i poskakivao. — Hajde, stara, to treba proslaviti. Prvo idem kod Džima na duplo piće, a onda ćemo kod gradonačelnika i Kleja.

Zakucao je snažno na vrata ostave i doviknuo:

— Udobno se smestite, Erp. Za četvrt sata se vraćamo, a onda će vas odvesti. Tada će Hank Farlinger biti bogatiji za nekoliko stotina dolara i steći bolji ugled u La Punt. Ha, ha, ha!

Maršal je još mogao da čuje

korake kako se udaljavaju. Zatim je u kući zavladala grobna tišina.

Vajat je uporno opipavao zidove, uzalud tražeći neki otvor.

Bila je to tipična ostava za stare kuće na Zapadu, bez prozora i sa teškim vratima. Ljudi su u ona opasna vremena tu sklanjali životne namirnice, oružje, municiju i sve što je bilo od vrednosti.

Čovek iz Misurija je imao želju da sam sebe ošamari što je dopustio da ga ova glupa dangu-ba Farlinger nadmudri.

Neočekivano čuo je neki šum ispred vrata. Vajat se priljubio uz zid i bez daha osluškivao. Čuo je kako neko opipava vrata, a onda bučno skida rezu. Vrata su se uz škripu otvorila i u ostavu dopre tračak svetla.

Šta to treba da znači?

Zar su ga Alisonovi pratili dovde i otkrili šta se dogodilo? Da li je ovo zamka? Možda su želeli da ga izmame iz ostave i da ustrele u hodniku?

Žestoko je udario nogom o vrata. Na to se začuo vrisak iz ženskih usta, skočio je napred i ugledao devojkicu naslonjenu na zid. Posmatrala ga je uplašeno razrogačenih očiju. Bila je srednjeg rasta, punačka i imala lepo bucmasto, dečje lice. Čovek iz Misurija nije verovao svojim očima. Pred vratima je stajala Marčela Hanker, ćerka gradonačelnika.

— Ti?

Devojka obori glavu.

— Ja sam Marčela Haker.

— Znam — uzvratila Vajat. —

Video sam te pre pola sata u tvojoj sobi.

Devojčica se iznenadi.

— Vi, mene? A ja sam vas videla kako ste pretrčavali preko dvorišta napuštajući našu kuću. Krenula sam za vama i videla da ste otišli kod Alisonovih. Stajala sam neko vreme na ulici, pa mi nije promaklo da ste odande umakli kroz prozor i uputili se na reku. Posle toga sam videla Kleja, Rita i Meta. Pretraživali su vrt tražeći vas. Kada sam ja stigla na reku nije vas više bilo. Kao i Klej pomislila sam da ste ipak otišli u drugom pravcu, no, onda smo videli čamac na koji je Rik pucao. Odmah mi je sinulo da ste se sakrili iza spruda, a čamac gurnuli u reku. Trčala sam kraj šipražja i upravo stigla da vidim kako grabite kroz Farlingерово dvorište.

— I? — ote se maršalu iznenađeno.

— Šta se posle toga dogodilo mogla sam da vidim i čujem prikrivena kraj vrata. Videla sam kako vas je mister Farling savladao i zaključao, a onda su oboje otišli.

— Slušaj, Marčela, to doista nije bilo loše. Dugujem ti zahvalnost. Ne bi se moglo reći da je i tvoj otac spreman na dobra dela, na žalost.

Devojčicine oči se napuniše suzama.

— Ne znam, maršale, ali otac je tako ogorčen, jer smatra da ga svi ljudi ismejavaju zbog njegovog niskog rasta.

— Ko bi rekao? A sada me slušaj, Marčela! Ja sam bez oružja i moram što pre odati. Farling je krenuo kod tvog oca i do Kleja Alisona. Cenim da će brzo stići.

— I ja mislim, mister. Odmah ću da odem.

Međutim, ostala je da stoji, a maršal joj pruži ruku i pomilova je po kosi.

— Do viđenja, mala Marčela.

Devojčica ga je posmatrala svojim krupnim dečjim očima i videla kako prolazi hodnikom, hladnokrvno otvara vrata prema ulici i stupa na trem.

Oprezno je pogledao na sve strane. Preko ispred saluna „Zlatni zapad“ stajalo je nekoliko konja. Ispred šerifske kancelarije mnoštvo ljudi trčalo je tamo amo, kao mravi iz srušenog mravinjaka.

Znao je da ovde ne sme da ostaje duže, jer je pitanje minuta kada će se Farlinger vratiti sa gonjocima.

Pošto nije uspeo da sazna gde se nalazi visoki Kalagan, u čijem džepu se nalazi ključ od lisica, odlučio je da uzme svog konja i da, kada se spusti mrak, napusti grad.

Znači trebalo je još jednom preći glavnu ulicu. Učinio je to sasvim polako, pogrbljen, kako ga ne bi poznali.

Samo što je stigao do kapije koja vodi u dvorište hotela, kada ugleda čoveka kako izlazi iz zgrade na sporedna vrata. Bio je to Met, stariji Alisonov brat.

Držao je sačmaricu u desnoj ruci i oprezno se obazreo na sve strane.

Maršalu je u poslednjem trenutku uspelo da se prikrije iza kapije.

Nebesa, ako ga ovaj momak ovde ugleda, pucaće bez oklevanja, to je sigurno!

Da Met nije držao pušku na gotovs, možda bi se maršal osmelio da ga napadne i otme je. Ovak, šanse su bile male a opasnost prevelika.

Sada su se čuli hitri koraci sa ulice. Vajat je kroz pukotinu na ogradi, na svoje užasavanje, otkrio da je to Klej Alison.

— Met, gde je on?

— Svuda sam ga tražio. U hotelu nije, a ni u dvorištu.

— Ja govorim o njegovom konju, čoveče.

— A tako!

Klejov profil bio je maršalu na dohatu ruke.

Strah i trepet La Punte, Klej Alison, pođe odlučnim koracima kroz dvorište mimo Meta i širom otvorio vrata štale.

— Hej, evo ga ždrebac!

Izveo je maršalovog konja na polje, osedlao ga i doviknuo svom bratu:

— Hajde, povedi ga preko u konjušnicu, gde će ga dobro čuvati. Cenim da će ga naš prijatelj tražiti. Tako, sada su mu sve odstupnice presečene.

Vajat je bio bez oružja i nije smeo da preduzima bilo šta protiv naoružane braće Alison. Dak-

le, morao je mirno da gleda kako odvođe njegovog konja.

Klej Alison je za trenutak zastao na kapiji. Vajat je stajao kao okamenjen, strahujući da ga ovaj ne otkrije.

Za delić sekunde kolebao se da li da skoči i napadne Kleja, jer se morao dokopati oružja. No, to se graničilo sa samoubistvom. Konačno, nije bilo dovoljno samo iskočiti iza kapije, nego i preći četiri jarde pre nego što stigne do otpadnika. I najmanji šum naterao bi sigurno Kleja da se okrene i potegne oružje.

U to se ispred saluna „Zlatni zapad” začuše glasni povici. Nastao je takav metež, da je maršal uspeo da razabere samo nekoliko reči: „kod mene u kući... zaključan... trčite, napred Kirbi. Klej Alison će mi biti zahvalan”.

Prepoznao je glas Farlingera, koji je očigledno posle nekoliko čašica odao svoju tajnu, uveren naravno da se zatvorenik još nalazi u ostavi.

Ljudi su bezglavo grabili prema ulazu u malu Farlingerovu kuću. Sa njima je bio i Kirbi, koji se u međuvremenu ponovo našao na slobodi. Neko od njegovih sugrađana ga je našao i oslobodio veza.

Samo nekoliko trenutaka kasnije pojavio se na tremu Farlingerove kuće, čovek, vičući.

— Pobegao je!

Vajat, koji je mogao da posmatra Klejovo lice, vide kako su mu oči sevnule. Naglo je izašao iz

dvorišta, čuo je njegov odlučni korak i zveckanje mamuza, a odmah zatim umuče galama ispred Farlengerove kuće.

Na ulici se okupilo najmanje dvadeset ljudi, uverenih da je begunac opet iza katanca. Međutim, pošto se ustanovilo da se dočepao slobode, razbežali su se na sve strane. Nije prošao ni pun minut, a ulica je opustela.

Iz razmišljanja šta sada da preduzme, trgao ga je bat teških koraka. Odmah zatim ugledao je nezgrapnu Kalaganovu figuru.

Čovek iz Misurija je stegao zube. Evo čoveka kod koga se nalazi ključ od lisica!

Sada ili nikada! Morao je da rizikuje jer je njegov položaj iz minuta u minut bivao sve opasniji. Razbesnela gomila će ga goniti bez oružja, bespomoćnog, vezanih ruku. Iako se veći broj građana povukao u kuće, sigurno je ostala grupa koja će ga bez oklevanja goniti: Kirbi, Braun i braća Alison. I gradonačelnik je već odavno pronađen i oslobođen. Nema sumnje da bi i on krenuo u poteru sa oružjem u ruci.

Osim toga, maršal je primetio nekoliko mladića, za koje je gonjenje begunca predstavljalo izuzetno uzbuđenje i zabavu. Svaako od njih je držao revolver.

Kalagan, koji je na čas zastao u kapiji, mogao je svakog trenutka da nastavi put. Vajat ga je kroz pukotinu na ogradi netremice posmatrao.

Nije imalo nikakve svrhe če-

kati da padne mrak. Opasnost da će ga pre noći otkriti i uhvatiti bivala je sve veća. Morao je da oslobodi ruke, da bi imao šansu da izmakne rulji.

Vajat nečujno napusti skrovište i stade iza kapije. U dva skoka stvorio se tik iza Kalaganovih leđa, povukao ga, a onda ga vezanim pesnicama udario po glavi.

Džinovski građen čovek je bio savladan, ali ne potpuno. Klonuo je na desno koleno i dokopao pušku, koju Vajat do tada uopšte nije primetio.

Srećom Kalagan nije dospeo da puca.

Skupivši svu snagu maršal je još jednom zamahnuo i ovog puta pogodio tesara tačno u vrh brade.

Kalagan se sruči, a puška mu kliznu iz ruku. Vajat ga uhvati za jaku i odvuče iza vrata.

Odmah je pogledao na ulicu. Imao je sreće; niko ništa nije primetio.

Sada se maršal još više osmelio. Zatvorio je krilo kapije i počeo da vuče čoveka prema kući. Tek tada se Kalagan osvestio i to baš u trenutku kada se maršal nagnuo nad njega i pretraživao inu džep.

Tesar htjede da se uspravi, ali kada je ugledao pušku uperenu u grudi, ostao je da leži na zemlji podupirući se na laktove.

— To ste vi, maršale?

— Ja sam. Gde je ključ?

— Koji ključ?

— Onaj koji vam je gradonačelnik dao.

— Prokletstvo, uzeo mi ga je onaj vo Kirbi u međuvremenu.

— Šta?

— Ne, nije više kod mene, kunem vam se. Kirbi je ionako bio veoma gnevan što mu je Haker uzeo ključ. Kada je čuo da ga je gradonačelnik dao meni, naredio je da mu ga odmah vratim.

Maršal je s nevericom posmatrao tesara.

— Slušaj me dobro, Kalagane — procedio je kroz stisnute zube. Znaš veoma dobro da sam zapao u ovakvu nevolju, iako sam potpuno nedužan. Nemam nikakve veze sa ubistvom žene. Ti to dobro znaš kao i svi uostalom.

— Da, da.

— Dakle, gde je ključ?

— Kod Kirbija. Kunem vam se, maršale.

Vajat mu je pretresao džepove. Ključeva doista nije bilo.

— U redu, onda ćeš poći sa mnom.

— Kuda, mister Erp?

— Moram preko u konjušnicu.

— U Kromvelovu konjušnicu?

— Da, Klej Alison je svom bratu Metu naredio da mi konja tamo odvede. Moram da imam svog ždrepeca.

— To je nemoguće, maršale. Nećete moći neopaženo da pređete ulicu. Znam da je Kirbi postavio stražu ispred kancelarije.

— Još ćemo videti. Napred!

Vajat je pregledao pušku, a onda naterao Kalagana da ide ispred njega.

— Nema nikakve shrve — upozoravao ga je — da pokušaš bekstvo. Pucaću bez razmišljanja.

— Ali nećete uspeti, maršale! Ima najmanje šezdeset jardi do konjušnice. Momci će odmah pucati. Gradonačelnik je nahuškao Flegerove momke. Budite sigurni da će ti derani pucati čim vam ugledaju vrh nosa.

— Ne obraćam pažnju na to. Moram da se dokopam svog konja.

Primetio je da tesar drhti.

— To je ludost! Obojici dovedite život u opasnost!

— Za to ste vi uglavnom krivi, Kalagane. A sada napred!

Vajat mu je gurnuo cev puške u rebra i podsticao ga:

— Brzo! Najbrže što možete!

Trčali su napred. Maršal je grabio samo pola koraka iza tesara.

Uspeo je da vidi da na tremu ispred šerifske kancelarije nema nikoga. U tom delu ulice nije bilo ljudi. Nešto dalje gore primeo je nekolicinu kako prelaze ulicu, a onda još dvojicu kako stoje naslonjeni na jedan trem.

Jedan od te dvojice mora da ga je prepoznao, jer je počeo da viče iz sveg glasa.

— Eno ga!

U tom trenutku su se Vajat Erp i njegov taoc Kalagan nala-

zili gotovo ispred širom otvorene kapije konjušnice.

Ono što se u narednim minutima odigralo teško je rečima opisati. Sve se odvijalo tako munjevito da je bilo teško neke pojedinosti rekonstruisati. Kasnije je, u mesnom listu „La Punta kuriru” a i u pokrajinskim novinama često i mnogo pisano o tome. Međutim, svi ti članci bili su u glavnom zasnovani na pretpostavkama.

Vajat Erp i Fred Kalagan su već prevalili šezdeset tri jardi kada se iznenada na ulazu konjušnice pojavi čovek sa puškom na gotovs.

Melez Feri!

Pošto se iznenada, neočekivano, pojavio obojicu je iznenadio.

Odmah je pucao.

Sa refleksom divlje mačke, čovek iz Misurija se baci u stranu kada je metak zažviždao i naravno promašio. Odmah se bacio na meleza i sada su se obojica kotrljali na zemlji. Maršal je prvi uspeo da stane na noge, ali mu se Kalagan bacio na leđa i svukao na zemlju. Ipak, u poslednjem trenutku maršal je uspeo da se ukoči i prebaci napadača preko ramena. Tako se dogodilo da je snažni tesar naleteo na Feriju baš u trenutku kada je ovaj ustajao.

Vajat je upravo hteo da podigne pušku, pošto mu je ispala iz ruke, ali ga je Džek Haduk pretekao, trčeći dvorištem prema njemu sa koltom u ruci.

Vajat poskoči u stranu, tako

da ga je metak za dlaku promašio. Sada se tu stvorio i Džoni Braun. Mora da je išao odmah iza Haduka.

Brauna je odbacio udarcem noge, a Haduka pogodio vezanim pesnicama u desno uho.

No, u međuvremenu Feri je bio na nogama i sa isukanim nožem jurnuo na protivnika.

Maršal je uvukao glavu u ramena i uleteo poluindijancu u stomak. Na nesreću, tu je opet bio novi protivnik Kalagan.

Bila je to borba bez ikakvog izgleda na pobedu. Protivnici su bili daleko nadmoćniji i brojniji.

Iz dvorišta šerifske kancelarije trčao je Kirbi i vikao:

— Ostavite ga ljudi, nema kud!

Samo što je to izgovorio, a na vratima svoje kuće pojavio se gradonačelnik sa revolverom u ruci. Urlao je izbezumljeno:

— Sravnite ga sa zemljom! Feri, Haduk, šta čekate!

Čovek iz Misurija, koji se očajnički otimao od Haduka i Brauna, shvati da više izlaza nema.

— Ustrelite ga! — vrištao je Haker. — Ako to ne učinite, ja ću.

— Mi ćemo se za to pobrinuti! — jeknu Haduk, saginjući se da dohvati svoj revolver.

•
•

U tom paklenom trenutku odjeknuše jedan za drugim nekoliko pucnja iz pravca stanice „Vels Fargo kompanije”.

Vajat Erp, koji je upravo bio sagnut i pokušavao da razbije ob-

ruč oko sebe, zastade u pola pokreta kao opamenjen. Naslonio je svoje raskrvavljene šake i podigao lice prekreveno modricama i ogrebotinama. Kao i svi ostali, gledao je u pravcu stanice, gde je iza velikog oblaka barutnog dima stajao čovek. Delovao je tako impresivno, da ni čovek iz Misurija nije bio sposoban za trenutak da se pokrene.

Nepoznati strelac je bio visok, preplanulog bledog lica, aristokratskih crta i ledenoplavih očiju. Crni stetson navukao je na čelo gotovo do samih obrva. Crno odelo, šiveno po meri, predstavljalo je poslednji krik bostonske mode. Košulja mu je bila blještavo bela, ukrašena riševima, a crna somotska mašna kicočki vezana. Čizme na nogama su bile bez trunke prašine, kao da ih je tog trenutka kupio. Stajao je blago raskoračen i u ispruženim rukama držao dva niklovana revolvera, čije su drške bile ukrašene slonovačom.

Sve na ovom strancu delovalo je tako da se niko na ulici nije trennuo.

Haduk, Haker i Braun više nisu imali koltove u rukama. Nepoznati im je s mecima izbio oružje iz ruku. Od dolaska ovog stranca i pucnjave prošlo je samo nekoliko sekundi. Barutni dim se polako razilazio.

Vajat Erp je konačno lagano ustajao i još uvek s nevericom posmatrao čoveka na tremu stanice.

Pojava ovog čoveka ni na ko-

ga nije napravila tako snažan utisak kao na Vajata, jer on ga je dobro poznavao, bolje nego ikoga na ovom svetu. Međutim, bio je čvrsto uveren da se on sada nalazi miljama daleko gore u Roki planinama, na smrt boles-tan. Umesto toga, stvorio se u La Punt!

Pojavio se kao fantom, kao da je iz zemlje iznikao i doz-vao u sećanje Vajat Erpa slike iz minulih dana.

Najzad se maršalove usne pok-retoše. Prevalio je preko jezika muklim glasom:

— Dok Holidej!

Krenuo je lagano napred, ne obraćajući pažnju na ljude oko sebe, pravo prema čoveku na tremu. Izgledalo je kao da mora iz blizine prvo da se uveri da je to doista on, prijatelj za koga je verovao da leži u planinama smrtno bolestan.

Da, to je doista bio on, Džordž-ianac, neuhvatljivi jedinstveni Dok Holidej. Kao da se ništa nije izmenilo za sve ovo vreme. Opet se pojavio neočekivano u pravom trenutku i njegovi hici su bili sigurni i precizni kao i uvek do tada.

Vajat mu je prišao na tri ko-raka i pogledao lice velikog koc-kara, čije ime je na Zapadu bilo jedva manje poznato od Vajato-vog.

Stajao je tu visok, vitak ele-gantan, prav kao sveća, sa jedva приметnim podrugljivim osme-hom na usnama: doktor Džon Henri Holidej, iz Valdoste u Ga-

lekoj državi Džordžija, lekar iz Bostona, koji je svoju blistavu karijeru morao rano da prekine, jer ga je jedan od pacijenata razorio teškom bolešću.

Došao je na Zapad da tu nađe brzu smrt. Međutim, ta smrt, smrt od metka kojoj se veliki kockar nadao, još do danas nije stigla. Sam je bio suviše brzoruk i precizan da bi ga neko nadmašio.

Gore u Glenvuds Springsu ležao je više mrtav nego živ. Maršal je bio očajan, uveren da se više nikada neće dići iz postelje. Bio je čvrsto odlučio da ga poseti, čim završi sa istragom u La Punti i odjuri gore u planine da bi ga još jednom zatekao živog.

— Helo, maršale! — rekao je glasom hrapavim od duvana.

Tek glas prijatelja vrati maršala u stvarnost.

— Helo. Dok. Ne mogu da shvatim. Mislio sam da je situacija pogana!

— I jeste pogana, ali ovde, maršale. Kao što vidite, momci su odjednom postali prilično miroljubivi. Evo vidite ovog dugonju. Miran je kao bubica.

Vajat Erp je za trenutak zaboravio sve ostale, prešao je vezanim rukama preko oznojenog, izgrebanog i ugruvanog lica sklonio pramen kose sa čela a onda lagano okrenuo glavu.

— Ah, da, to su ljudi Kleja Alisona.

— To sam i mislio. Bolje rečeno to me je i nateralo da se vinem u sedlo. Najednom sam

imao neodoljivu želju da konačno vidim tog Kleja Alisona.

Vajat pogleda na sve strane.

— Kleja Alisona? Kladim se da je on već preko sedam brda i planina.

Onda se odjednom setio Ferija. Naglo se okrenuo prema konjušnici.

Od meleza ni traga.

Čovek, za koga je sumnjao da na savesti nosi ubistvo Anabele Soltan, uspeo je da umakne u poslednjem trenutku. Odmah posle Holidejevih metaka verovatno je uhvatio maglu. Nije isključeno da je primetio kockara na tremu i naslutio ko je stigao u La Puntu.

Niko od okupljenih nije imao hrabrosti da se pokrene. Haduk je stajao prkosnog lica i oborenih ramena. Iza njega se ukopao sa velikom čvorugom na glavi njegov prijatelj Džoni Braun. Tesar Kalagan je još pre nekoliko minuta zinuo u čudu, ne stigavši ni do sada da zatvori usta. Iza svih je stajao trgovac — gradonačelnik, trljajući krvavu nadlaticu. Holidejev metak mu je dobro zaparao kožu.

Na sred ulice, odvojen od ostalih, zbunjenog izraza lica ukipio se pomoćnik šerifa Kirbi.

Vajat mu polako priđe, zastade na pola koraka ispred njega i bez reči pruži ruke.

Kirbi obori pogled, maši se za pojas i odande izvuče ključ kojim je bez oklevanja otvorio lisice.

Vajat mu baci lisice pred no-

ge, okrete se i pođe nazad prema Holideju koji je upravo sišao s trema. Maršal mu pruži desnicu, a ovaj je snažno steže.

— Veoma se radujem Džone, doista!

Holidej jedva primetno namignu, maši se za džep i izvuče iz njega zlatnu tabakeru i uzео je palidrvce, kresnuo ga o nokat palca i pripalio cigaretu. Sve te pokrete maršal je gledao hiljadu puta. Lice korckara Holideja bilo je sada obavijeno oblakom plavičastog duvanskog dima.

— Ko je onaj ružni kepec тамо preko? — upitao je Holidej podrugljivim glasom.

Maršal odmeri Hakera.

— Onaj, bio je do ovog trenutka gradonačelnik ovog divnog grada. To je jedan od Klejovih doušnika, kao uostalom i svi ovi lupeži ovde.

Holidej pogleda niz ulicu.

— Baš lep grad. Pretpostavljam da bih ovde mogao da provedem neko vreme.

— Spasi me bože! — uzvрати maršal.

Holidej se tiho, zvonko nasmeja.

— Nešto kao Tombston, zar ne?

— Ni ja od juče ne mogu da se otmem tom uverenju, Dok.

Vajat se sada obrati pomoćniku šerifa.

— Kirbi, ako vam je stalo da zadržite svoju službu, a ja zaboravim sve što ste mi priredili, put pod noge i nađite onog meleza.

— Ne razumem, maršale.

Sada maršal zagrme svojim metalnim glasom:

— Feri je ubica Anabele Soltan. Tražite ga, napred!

— Feri?

— Da, Feri!

Kirbi zamače u konjušnicu.

Haduk i Braun su zbunjeno i nesigurno pogledali maršala. Pošao im je i promrsio kroz zube:

— Gubite se!

Pojurili su kao da ih đavoli gone za Kirbijem.

Dugonja Kalagan se uhvatio za potiljak, koji ga je žestoko boleо od udarca. Vajat mu naredi:

— A vi, Kalagane, dobro bi bilo da i vi krenete u poteru za Ferijem.

— Ol rajt, maršale.

Dugonja je bio srećan da što pre uhvati maglu.

Čovek iz Misurija je nastavio prema Hakeru. Ovaj je uzmicao. Uzmicao je nazad sve dalje i dalje, dok nije pao u pojilo za konje.

— A vi, Haker, možete da zahvalite bogu što je vaša kći pravi anđeo od deteta, inače bi ste se loše proveli, garantujem vam. Gubite se!

Mali čovek je trčao tako žustro da je Holidej prsnuo u smeh.

— Divan momak. Podseća me na neki način na našeg prijatelja Džona Behana.

Vajat zadenu koltove u pojas i reče:

— Opasač mi se nazali preko u šerifskoj kancelariji. Moje su stvari prilično razbacane po La Puntі, Dok.

U tom trenutku se na uzanom balkonu susedne kuće pojavio melez Feri. Držao je sačmaricu, u ruci, uperio je i zauriao:

— Erp, putuj u pakao!

Pre nego što je povukao obarač, ulicom zagrmeše dva pucnja, Vajat Erp i Dok Holidej su pucali u isto vreme. Pogođeni melez slete s balkona i tresnu na ulicu.

Vajat mu pritrča i kleče pored njega.

Feri je bio smrtno pogođen. Ležao je otvorenih očiju i piljio u maršala.

Za to vreme, Dok Holidej se neprimetno prišunjavao ulazu u salun „Zlatni zapad”. Naglo je gurnuo krilo i izvukao jednog čoveka na trem.

Bio je to niko drugi do sudija Džon Gardner.

— Koga smo ovo dokopali, Vajate? Čini mi se da se ovoj ptičici nije perje baš sasvim čisto?

— Baš dobro što ste ga našli, Dok. To je sudija koji je hteo da me pošalje u pakao. Dovedite ga ovamo.

Holidej grubo gurnu Gardnera ispred sebe.

Pomoćnik šerifa Kirbi je istrčao na ulicu. Okružili su meleza koji je očigledno bio na samrti. Vajat ga pogleda pravo u oči.

— Feri, bilo bi dobro da sada kažete zbog čega ste ubili Anabelu.

Melez je govorio isprekidano:

— Ubio sam je... jer me je prezirala... Imala je oči samo za

Kleja Alisona... a i maršal... joj se dopao. Zbog toga... je morala da umre... a i on sa njom.

Ferijeva glava klonu na stranu. Ubica Anabele Soltan bio je mrtav.

Vajat se uspravi i pogleda preko ramena avetinjski blede lice sudije Gardnera.

Bez reči, praćeni Dokom Holidejom, pošao je niz ulicu i skrenuo prema puteljku koji vodi na reku. Zastao je ispred polusrušene ograde.

— Tu stanuje.

— Klej? — upita kockar.

— Da, on i njegova braća.

Holidej gurnu nogom vrata, tako da su šarke zaškrilale.

— Tamo u mračnom hodniku neko stoji.

— Znam Dok, to je stari Alison. Slep je.

Starac je krenuo prema vrtu, vukući noge. Veliki žuti pas ga je sledio i zašao kraj njega režeći.

— Hteo bih da vam postavim jednom pitanje, mister Alison — oglasio se maršal.

Stari je upravio pogled svojih ugašenih očiju između dvojice posetilaca.

— Znam, mister Erp, isto ono pitanje koje ste mi postavili kada ste prekjuče stigli u grad. Tražite Kleja, zar ne?

— Da.

— Odjahao je sa svojom braćom. Ovoga puta se neće skoro vratiti. Jaši preko planina...

KRAJ

SREBRNA ZVEZDA

svake druge srede u svim kioscima

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

SVAKE SUBOTE
NOVA SVESKA!
64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ. Izbor i kreacija: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata za 3 meseca 26
dinara, za 6 meseci 52 dinara, za jednu godinu 104 dinara. Za inostranstvo cene su
dvostruke. Uplaćivati na žiro-račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.
11. mart 1972.